

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

martie 2015

Curierul Adventist

*Ellen G. White -
o mamă pentru Israel*

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

12

3 Editorial

Virgiliu Peicu

Cărți salvatoare

4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- Anunțuri
- La odihnă

8 Principal

Ioan Câmpian Tătar

O mamă în Israel

12 Biografie

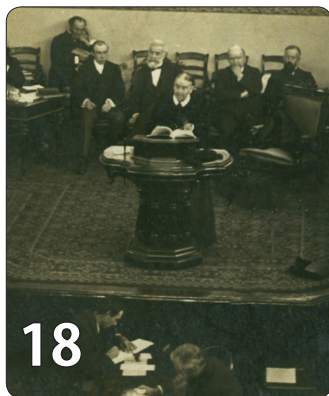
Teodor Huțanu

Ellen G. White – o persoană reală

14 Biografie

Redacția

Ellen G. White și familia ei

18

17 Convingeri

Gabriel Ișvan

Relația scrierilor
lui Ellen G. White
cu Biblia

18 Mărturii

Florian Cîrnu

Mărturii care
nu pot fi ignorate

21 Biografie

Adrian Neagu

Un profet pe tărâm
european

22 Semnificații

Adrian Bocăneanu

Dacă nu ar fi fost
Ellen G. White...

24

24 Semnificații

Florin Lăiu

Ellen G. White
– instrument al
Providenței în istoria
Bisericii Adventiste (1)

29 Resurse

Verifică-ți biblioteca!

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Scriitor și profet inspirat
de Duhul Sfânt

31 De la inimă la inimă

Marius Munteanu

Ellen G. White pentru
viitor

În acest an se împlinesc o sută de ani de la încetarea din viață a lui Ellen G. White. Ca adventiști, avem convingerea că ea a fost chemată de Dumnezeu și înzestrată cu darul profeției.

Ellen White n-a ocupat nicio poziție administrativă în biserică, totuși a avut un rol covârșitor. Biserica a crescut sub ochii ei și, ca o mamă, a ajutat-o să se dezvolte.

Prin volumul imens de scrieri, aproximativ 100 000 de pagini de manuscris, Ellen White ne transmite imaginea unui Dumnezeu care ne iubește, ne poartă de grijă și vrea să fie tot timpul cu noi.

Anul XCII, martie 2015. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Ioan Câmpian-Tătar; Redactor-șef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanți: Marius Munteanu, Ștefan Tomoiagă, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Iosif Pașca, Georget Pirlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Buciuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Cărți salvatoare

Căutați în Cartea Domnului și citiți!

(Isaia 34:16)

Pe 20 noiembrie 2014, un student la Universitatea de stat din Florida a scăpat de un glonț ucigaș printr-o carte. Jason Derfuss a postat întâmplarea pe o rețea de socializare. El a povestit acolo că a mers la bibliotecă să împrumute o carte despre învățăturile marelui reformator englez John Wycliffe, despre care Ellen G. White scrie pe larg în cartea sa *Tragedia veacurilor*. Pe când părăsea biblioteca, un individ înarmat a început să tragă asupra lui Jason și a altora aflați în preajma lui. Glonțul a intrat în rucsac și a găurit cartea pe care o împrumutase. Trăgătorul se afla cam la cinci pași în spatele lui. El a declarat pentru NBC News următoarele: „Nu există niciun motiv ca eu să fiu acum în viață, dar cărțile m-au salvat, Dumnezeu m-a salvat.”

Nu sunt puține dovezile care demonstrează că au fost oameni salvați de cărți și la propriu, și la figurat. Eu, personal, consider că am fost salvat spiritual de o carte. Și nu mă refer la Sfânta Scriptură, pe care nu o apreciam cum se cuvine atunci. Aveam în jur de 20 de ani și traversam o perioadă de puternice frământări cu privire la problemele existențiale. Presiunea mediului ateist în care trăiam era puternică. Căutam „drumul”, și orizontul era în ceață. Concepția socială și filosofică a vremii făcea tot felul de promisiuni și oferte.

Într-una din zilele mele triste din cauza lipsei sensului vieții, i-am făcut o vizită tatălui meu, care locuia într-un complex social, acolo unde trăiau muncitorii navetiști din București. Când am ajuns în camera lui, mi s-a spus că e plecat puțin la cumpărături și se întoarce repede. Am decis să-l aștept. M-am așezat pe pat. Eram puțin agitat. Doream să citesc ceva. Uitasem să-mi iau cartea pe care tocmai o citeam. Era o carte de filosofie. Se spunea că ar fi una dintre cărțile de vârf ale culturii morale. Și acum zic că era acceptabilă, mai ales că, pe ici, pe colo, mai făcea referire și la Biblie, bineînțeles evaziv. Era un lucru uimitor pe vremea aceea ca cineva să facă referire la istoria sacră.

Tot frământându-mă, așteptându-l pe tata, am văzut sub pat o valiză din lemn. Am fost curios să văd ce este în ea. Când am deschis-o, am văzut două cămăși curate împăturite și așezate deasupra unui ziar. Am închis dezamăgit cufărul și m-am întins pe pat. Am adormit nefiresc de repede, realitatea transformându-se în vis. Tata s-a apropiat de pat și, zâmbind, m-a întrebat: „Ai găsit comoara din valiză?” M-am ridicat brusc. Nu era nimeni cu mine. M-am aplecat și am scos iarăși valiza. Am dat la o parte cămășile și am simțit că sub ziarul ce acoperea fundul valizei era ceva. Am scos de acolo filele unei cărți care nu avea nici început, nici sfârșit. Am căutat să văd ce carte ar putea fi, dar n-am găsit niciun indiciu. Atunci m-am hotărât să citesc ca să văd ce este. Când am văzut că e o carte religioasă, am vrut să o las deoparte, dar ochii îmi alergau peste rândurile ei. Nu știu ce s-a întâmplat, dar fiecare frază a început să aibă sensuri foarte puternice și adânci. Într-adevăr, mi se părea o comoară. Nu mă mai puteam dezlipi de acele rânduri. Era o adevărată revelație pentru mine. Am citit-o de trei ori la rând. Începusem să cunosc cu adevărat înțelepciunea lui Dumnezeu.

După mai multe cercetări, am descoperit în biblioteca unui pastor pensionar și părțile lipsă ale cărții. Luasem hotărârea de a trece de partea lui Dumnezeu și de a intra în război cu ateismul. Cartea se numea *Educație* și era scrisă de Ellen G. White. Ea este cartea care m-a salvat și m-a trimis la Biblie. Doi ani am citit doar ce am găsit scris de Ellen White. Fără aceste cărți poate aș fi fost un fel de creștin, dar adventist cred că nu. Există un război împotriva acestei autoare, dar nu vă lăsați păcăliți de propaganda dușmanului! Sper să ne dea Dumnezeu înțelepciunea să ne purtăm cu încredere și reverență față de cărțile salvatoare. *Căutați în Cartea Domnului și citiți!* (Isaia 34:16). ■

Virgiliu Peicu,
redactor-șef la
Curierul Adventist.

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

ADRA România obține două milioane de euro.....

ADRA România a primit o finanțare europeană nerambursabilă de două milioane de euro prin POSDRU – Programul Operațional Regional Sectorial de Dezvoltare a Resurselor Umane pentru „Promovarea Culturii Antreprenoriale” – „România Start-up”.

Pentru proiectul „Step-by-step în business – Antreprenoriat pentru tinerii din regiunile București-Ilfov și sud-vestul Olteniei”, depus în data de 23 noiembrie 2014, ADRA România a obținut un scor de 83,5 puncte. Joi, 5 februarie 2015, a fost semnat contractul de finanțare europeană nerambursabilă între POSDRU și ADRA România.

Robert Georgescu, directorul ADRA România, a declarat: „Semnarea con-

tractului de finanțare a fost un moment emoționant și mult așteptat, mai ales și datorită faptului că el este primul pentru ADRA România. Ne bucurăm când ne gândim la sutele de tineri beneficiari ai acestui proiect care vor primi șansa nu numai de a fi consiliați, dar și susținuți financiar, pentru alegerea și dezvoltarea unui «business» de viață pentru ei, cu implicații colaterale și prezibile în familie și societate.”

Programul „Step-by-step”, realizat de ADRA România, în parteneriat cu S.C. R4 – Consultanță și Formare Profesională S.R.L., Asociația RESPIRO și Fundația Centrul de Resurse pentru Educație și Formare Profesională CREFOP, se încadrează în Strategia

Europeană pentru Ocuparea Forței de Muncă în rândul Tinerilor. Obiectivul general al proiectului este promovarea culturii antreprenoriale în rândul a 400 de persoane înscrise în învățământul superior, care au în special între 18 și 25 de ani și care doresc să inițieze o activitate individuală. Ajutorul va consta în consiliere, orientare, formare profesională, asistență pre și post înființare a 40 de firme în regiunile București-Ilfov și sud-vestul Olteniei și crearea a minimum 80 de noi locuri de muncă, acestea aducând beneficii pe termen lung din mai multe puncte de vedere, printre care economic, social și cultural.

Preluare din Info Adventist nr. 711 / 6 februarie 2015

Întâlnirea studenților valdenzi .....

Sute de tineri au participat în ultimii șase ani la programele Student valdenz și Valdenz pentru un an. Aproape 70 dintre aceștia s-au întâlnit în perioada 6-8 februarie 2015, la Institutul Teologic Adventist din Cernica, pentru a se bucura de un ceas de bilanț al activității.

Vineri seara a fost un moment în care și-au reamintit că Domnul Isus avea ca prioritate căutarea și eliberarea prizonierilor și realizarea oricărui lucru de calitate.

În Sabat dimineață, „valdenzii” au avut o sesiune de rugăciune unită, au cântat cântări de biruință și au aflat

modul impresionant în care a fost pregătită cartea *Viața lui Isus*. Programul ce a urmat a constat în distribuirea de literatură. Înarmați cu amabilitate și curaj, studenții au împărțit speranța prin cărțile *Dumnezeu cu noi*, *Lumea noastră încotro?* și *Triumful iubirii*.

În Sabat după-amiază, asemenea valdenzilor de odinioară, și studenții de azi au redat din memorie Epistola lui Iacov și au povestit biruințele experimentate. Evenimentul s-a bucurat și de prezența unor persoane cu mai multă experiență: Ioan Câmpian, Iacob Pop, Georgel Pârlitu, Laura Vațe și Mihai Goran.

La final, s-a reafirmat nevoia de tineri dispuși să se înscrie în acest program. Vrei și tu să întărești rândurile dintâi și să fii printre ei? Celor care își asumă acest risc, Domnul Însuși le promite onoruri și o recompensă veșnică!

Olivia Stănescu, studentă valdenză

■ BISERICA MONDIALĂ

La Sesiunea Conferinței Generale din acest an se va folosi votul electronic.....

Delegații la Sesiunea Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, din luna iulie a acestui an, nu vor mai folosi cartonașele galbene pentru a vota, așa cum au făcut în cadrul

sesiunilor trecute, ci vor vota pentru prima dată apăsând butonul unui aparat de vot electronic. Voturile vor fi calculate instantaneu, iar rezultatul final va fi afișat într-un grafic, pe un ecran.

Oficialii bisericii spun că folosirea tehnologiei va asigura o mai mare acuratețe și va asigura anonimatul, reducând astfel presiunea pe care unii oameni o pot resimți.

„Tehnologia ne influențează viața în multe feluri și căutăm în mod constant modalități prin care aceasta ne poate îmbunătăți sistemele pentru Sesiunea Conferinței Generale”, a spus Myron Iseminger, subsecretar al Bisericii Adventiste mondiale.

Votul electronic a fost folosit deja în cadrul Consiliului Anual al Bisericii, în octombrie 2014, când sute de oficiali ai bisericii au votat prin intermediul propriului dispozitiv. Folosind sistemul în

cadrul sesiunii din San Antonio, Texas, liderii bisericii îl vor pune la dispoziția celui mai numeros organ de conducere – un grup de aproape 2 600 de delegați.

Fratele Iseminger spune că noul sistem este mai eficient. „În cadrul sesiunilor trecute, voturile au fost numărate de organizatori, care numărau câți delegați ridicau cartonașul de vot, ceea ce necesita timp. Pentru proble-

me mai sensibile, votul era secret și dura și mai mult. Vrem să fim transparenți și corecți și cred că votul electronic este un pas în această direcție.

Sesiunea Conferinței Generale va avea loc în perioada 2–11 iulie.

Preluare din Info Adventist nr. 711 / 6 februarie 2015.

■ ANUNȚURI

Înscrieri CASA DE ODIHNĂ EFORIE SUD, 2015..... Înscrieri CASA DE ODIHNĂ SOVATA, 2015 .....

SEJUR DE 5 ZILE

14–19 iunie	2–7 august
21–26 iunie	9–14 august
28 iunie–3 iulie	16–21 august
5–10 iulie	23–28 august
12–17 iulie	30 august–4 septembrie
19–24 iulie	6–11 septembrie
26–31 iulie	13–18 septembrie

INFORMAȚII ȘI PROGRAMĂRI, la Casa de Pensii a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, cod 077190, Voluntari, Ilfov; tel.: 021/269 03 38, mobil 0744 388 030, 0740 104 001; e-mail: casapensii@adventist.ro.

PLATA se face la Casa de Pensii: în contul: RO70BR DE445SV23727864450 – BRD Sucursala Jolie Ville, menționând pe ordinul de plată „sejur Eforie Sud” și numele, sau la casieria Casei de Pensii – Uniunea de Conferințe.

TARIFE CAZARE

Adulți/copii peste 14 ani/zi/cameră 2 paturi

mai: 80 lei	august: 120 lei
iunie: 90 lei	septembrie: 90 lei
iulie: 120 lei	

Copii (4-14 ani), indiferent de perioadă

25 lei, cu saltea și lenjerie
10 lei, fără saltea

Gratuități: copii între 0-4 ani

DE REȚINUT

- Sejurul începe duminică, ora 14, și se încheie vineri, ora 10.
- În Sabat nu se asigură niciun fel de servicii.
- Pentru 2 sejururi consecutive (aceleași persoane) se plătesc 11 zile, în loc de 12.
- Rezervarea este valabilă cel mult 2 săptămâni. În cazul neachitării sejurului, cu cel puțin o lună înainte de începerea lui, rezervarea se anulează.
- Bani depuși în contul CPA nu se returnează.
- SE POT FACE REZERVĂRI ȘI ÎN EXTRASEZON, cu negocierea costurilor și a condițiilor de cazare.

SEJUR DE 10 ZILE

10–20 mai
24 mai–3 iunie
7–17 iunie
21 iunie–1 iulie
5–15 iulie
19–29 iulie
2–12 august
16–26 august
30 august–9 septembrie
13–23 septembrie

INFORMAȚII ȘI PROGRAMĂRI, la Casa de Pensii a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din str. Erou Iancu Nicolae nr.38-38A, cod 077190, Voluntari, Ilfov; tel.: 021/269 03 38, mobil 0744 388 030, 0740 104 001; e-mail: casapensii@adventist.ro.

PLATA se face la Casa de Pensii: în contul: RO70BR DE445SV23727864450 – BRD Sucursala Jolie Ville, menționând pe ordinul de plată „sejur Sovata” și numele, sau la casieria Casei de Pensii – Uniunea de Conferințe.

TARIFE/ZI

Adulți 100 lei/pers./cazare și masă:

- 45 lei cazare
- 55 lei masă

Copii 4-14 ani 50 lei/pers./cazare și masă:

- 20 lei cazare
- 30 lei masă

Copii 0-4 ani gratuit

DE REȚINUT

- Sejurul începe duminică, ora 14, și se încheie miercuri, ora 10.
- Rezervarea este valabilă cel mult 2 săptămâni. În cazul neachitării sejurului, cu cel puțin o lună înainte de începerea lui, rezervarea se anulează.
- Bani depuși în contul CPA nu se returnează.
- SE POT FACE REZERVĂRI ȘI ÎN EXTRASEZON, cu negocierea costurilor și a condițiilor de cazare.

Direcționează 2% din impozitul anual pentru sponsorizarea organizațiilor nonprofit ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România! .....

Conform Legii nr. 571/2003, art. 57, alin. 4, din Codul fiscal, contribuabilii pot direcționa 2% din impozitul anual pentru sponsorizarea organizațiilor nonprofit.

Prin conferințe, pastori, de la organul fiscal/oficiul poștal sau prin internet (www.anaf.ro > Asistență contribuabili > Toate formularele cu explicații > 230), puteți obține formularul 230, care se va completa cu:

- Datele de identificare ale contribuabilului, adresă, cod numeric personal;
- Suma – suma solicitată a fi virată. În cazul în care nu se completează, va fi calculată de organul fiscal;
- Denumirea entității nonprofit, codul fiscal și codul IBAN.

Formularul se trimite prin scrisoare recomandată sau se depune personal la organul fiscal (de la adresa de domiciliu).

Data-limită este **25 mai a.c.**

Prezentăm în continuare lista ONG-urilor care aparțin Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România:

Nume ONG	Cod Fiscal	Cod IBAN
Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea	4752219	RO39BRDE445SV23727514450
Asociația Conștiință și Libertate	26601411	RO15BRDE445SV34622064450
Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea, Conferința Banat	5776798	RO68RNCB0015049272450001
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Conferința Moldova	4277072	RO97RNCB0026012666800001
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Conferința Muntenia	4733390	RO98RNCB0074029236240001
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Conferința Oltenia	4553216	RO75RZBR0000060000460472
Conferința Transilvania de Nord	4547087	RO75RNCB0106026590810001
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Conferința Transilvania de Sud	8364740	RO37RNCB0193015967500001
Asociația Susținătorilor Centrului Media Adventist	9853800	RO06BRDE445SV80558534450
Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor – ADRA România	14355291	RO73RNCB0074029215400001
Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie	12525349	RO92BRDE445SV59218754450
Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie – filiala Moldova	18522724	RO42RNCB0026040384680001
Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie – filiala Oltenia	17643477	RO72RZBR0000060006579189
Filiala Muntenia a ASEF	15890683	RO36RNCB0074029223900001
Asociația Sola Scriptura	14297964	RO81BRDE445SV47505254450
Asociația Serviciul Umanitar pentru Penitenciare	5108446	RO87BRDE445SV91736164450
Asociația biblică „Casa Bibliei”	27075455	RO96RNCB0073034770940001
Asociația „Exploratori pentru viitor”	14027189	RO59BRDE445SV51224674450
Asociația „Exploratori pentru viitor” – filiala Baia Mare	18671564	RO92RNCB0182060518680001
Asociația „Școala Mihai Ionescu”	12483090	RO21RNCB0084010768640001
Fundația OMEGA	9914800	RO41BTRL02701205M59030XX
Fundația umanitară „Dr. Luca”, Bacău (Centrul de Sănătate Podiș)	14078913	RO15RNCB0026030893770001
AMICUS Iași	14032304	RO57BRDE240SV39131532400
AMICUS Cluj-Napoca	24775110	RO69BTRL01301205N60457XX
AMICUS Craiova	22569300	RO48BRDE170SV34125831700
AMICUS Timișoara	18620862	RO83RNCB0255040347750001

■ LA ODIHNĂ

Erno Gyeresi .....

Erno Gyeresi, pastor român de etnie maghiară, a murit, după o luptă îndelungată cu cancerul, la vârsta de 54 de ani. S-a stins din viață pe 31 ianuarie, în locuința sa din Niles, Michigan, fiind înconjurat de familie.

Erno Gyeresi și-a petrecut primii 13 ani ai misiunii lucrând ca pastor și administrator al Conferinței Transilvania de Nord, iar ultimii 13 ani, lucrând în cadrul Editurii Universității Andrews (SUA), unde a slujit ca director adjunct responsabil de management și marketing.

Proiectul lui de suflet în ultimii ani a fost Biblia de studiu Andrews, publicată prima dată în anul 2010, pastorul Gyeresi fiind cel care a făcut ca acest proiect să fie viabil. În calitate de consultant editorial pentru ediția în limba română a Bibliei (2014), s-a străduit să ofere cele mai bune sfaturi, lucrând în colaborare cu echipa română, chiar dacă boala făcea ca eforturile lui să fie mai mari și mai dureroase.

„Influența sa, atât în calitate de teolog, cât și în calitate de administrator al singurei edituri universitare din cadrul bisericii, va fi resimțită pe termen lung

prin lucrările importante din ultimii 13 ani și în mod deosebit prin Biblia de studiu Andrews”, a spus Ronald Knott, director al Editurii Universității Andrews.

De asemenea, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, pastorul Marius Munteanu, a trimis o scrisoare de condoleanțe familiei Gyeresi, în care și-a exprimat adâncul regret pentru trecerea la odihnă a pastorului Erno Gyeresi, alături de prețuirea pentru activitatea rodnică și vizionară a acestuia.

„Ne-am bucurat de prezența sa și a familiei sale aici în România. Jumătate din activitatea lui, Erno Gyeresi a dedicat-o pastorației și administrației de acasă, în timp ce o altă jumătate a adus bucurie și consistență doctrinară întregii Biserici Adventiste la nivel mondial, prin intermediul activității desfășurate la Universitatea Andrews. Implicat deplin în viața administrativă, publicistică și misionară a bisericii, Erno Gyeresi va rămâne o amintire plăcută și respectată în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România și din lume”, a menționat Marius Munteanu.

De asemenea, președintele a adresat mulțumiri familiei, amintind că „în spatele acestei activități deosebite, care a avut ca roade apariția *Andrews Study Bible* și a *Andrews Bible Commentary*, ca să le numim doar pe cele mai recen-

te apariții editoriale, fratele Erno a avut sprijinul întregii familii.”

Pastorul Erno Gyeresi, născut în 27 februarie 1960, în Miercurea Nirajului, a renunțat la o carieră promițătoare în matematică pentru a merge pe urmele tatălui și bunicului său și ale altor opt membri ai familiei, lucrând pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

După absolvirea Seminarului Teologic Adventist din București, în 1985, el a lucrat ca pastor și administrator al bisericii timp de 13 ani în cadrul Conferinței Transilvania de Nord.

În 1998, pastorul Gyeresi s-a mutat în Berrien Springs, Michigan, și-a terminat studiile doctorale în teologie sistematică în cadrul Seminarului Teologic Adventist din cadrul Universității Andrews la începutul anilor 2000. Între timp, a început să lucreze la Editura Universității Andrews, iar în anul 2011 a devenit director adjunct.

„Deși moartea lui Erno pare a fi o victorie a inamicului vieții și fericirii, aștept cu nerăbdare dimineața învierii, atunci când Îl vom slăvi pe Miel, al cărui sacrificiu a făcut victoria sigură”, a spus Gerald Klingbeil, colaborator la Biblia Andrews.

În urma lui, au rămas soția, Ildiko, fiul, Gyeresi Lejel, fiica, Harmat Beebe, părinții săi, Gyeresi Iosif și Marta, și sora, Judit Dan.

Lucia Mateiași .....

În anul 1928, pe 22 aprilie, s-a născut primul copil al familiei Lina și Gheorghe Mateiași în satul Tencănu, la doar 30 de km de Craiova. Copilăria Luciei a fost grea și profund nefericită, pentru că doar la trei ani rămâne orfană, alături de fratele ei, Zaharia. La vârsta adolescenței, a

trebuit să plece, luând drumul pribegiei, însă Dumnezeu i-a purtat de grijă, căci biserica sa din București-Labirint, i-a devenit o adevărată familie.

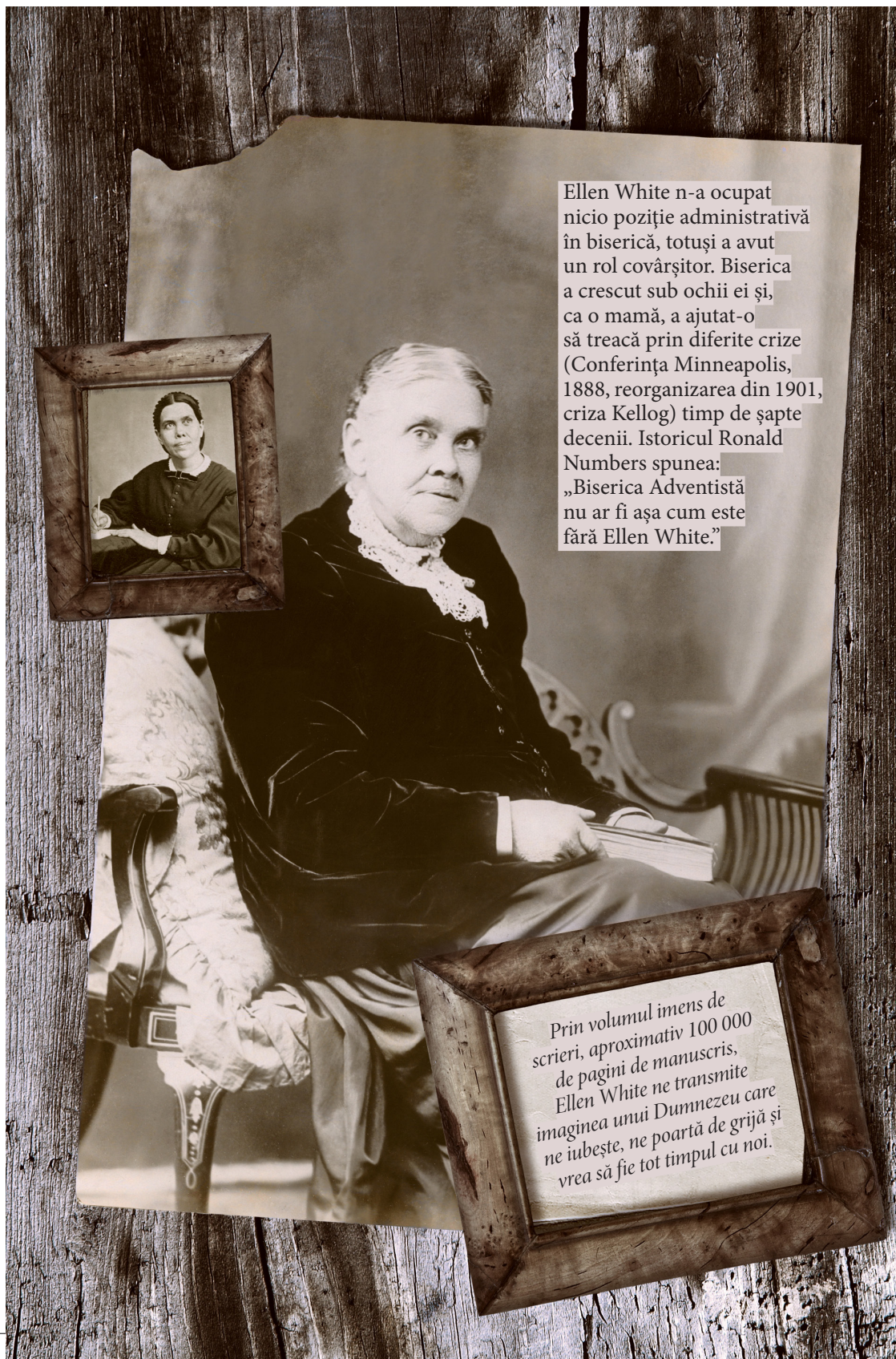
Renunțând la gândul întemeierii unui cămin, Lucia și-a asumat responsabilitatea creșterii celor două nepoate, Rodica și Lizica, între timp rămase fără mamă. Pe Rodica a înfiat-o, iar Lizica a devenit între timp soția pastorului Petre Teofil.

Exprimându-și recunoștința, Rodica, ajunsă între timp în Australia, i-a oferit în ultimii 25 de ani un cămin liniștit și îmbelșugat. Melbourne, ultima destinație pentru Lucia, a constituit încununarea bucuriei sufletești în mijlocul comunității adventiste românești.

Aici și-a încheiat alergarea Lucia Mateiași, pe 12 ianuarie 2015, având nădejdea întâlnirii cu Mântuitorul pe care L-a iubit și cu cei dragi.

O mamă în Israel

Ellen White n-a ocupat nicio poziție administrativă în biserică, totuși a avut un rol covârșitor. Biserica a crescut sub ochii ei și, ca o mamă, a ajutat-o să treacă prin diferite crize (Conferința Minneapolis, 1888, reorganizarea din 1901, criza Kellog) timp de șapte decenii. Istoricul Ronald Numbers spunea: „Biserica Adventistă nu ar fi așa cum este fără Ellen White.”

Prin volumul imens de scrieri, aproximativ 100 000 de pagini de manuscris, Ellen White ne transmite imaginea unui Dumnezeu care ne iubește, ne poartă de grijă și vrea să fie tot timpul cu noi.

Anul 2015 a fost declarat de către Conferința Generală „Anul Spiritului Profetic”. În acest an se împlinesc o sută de ani de la încetarea din viață a lui Ellen G. White. Ca adventiști, avem convingerea că ea a fost chemată de Dumnezeu și înzestrată cu darul profeției pentru a îndeplini o misiune specială în acest timp al sfârșitului. Pentru a înțelege mai bine fenomenul profetic, modul în care se manifesta în trecut și scopul pentru care Dumnezeu l-a rânduit, trebuie să ne întoarcem în timp, cu mii de ani în urmă, și să privim printr-o fereastră pe care Biblia o deschide cu privire la acest subiect. În Vechiul Testament găsim un tablou unic: „O armată rustică se formează. Agricultorii aleargă spre locul de întâlnire cu arme rudimentare. Ei nu au ținută militară, nu au instruirea necesară, dar în ochii lor scânteiază speranța libertății. Nimeni nu are timp de pierdut. Generalul inspectează mulțimea pestriță și dă ordine pentru a putea organiza totul într-un efort coordonat. Numărul lor crește la zece mii. Curând, ei sunt gata și mărșăluiesc sprinten în spatele generalului. Dar, deodată, observăm ceva ciudat. Ce caută femeia alături de general? De ce n-o trimite acasă, unde este locul ei? Cercetând, vom descoperi că prezența ei este foarte importantă. Ea nu este soția generalului, nu ea a cerut să fie prezentă alături de el. El a rugat-o. Prezența ei oferă siguranță.”¹

Întreaga relatare o găsim în cartea Judecătorii, capitolele 4 și 5. Numele femeii este Debora, persoana prin care Dumnezeu a vorbit și a lucrat în acea perioa-

dă întunecată din punct de vedere spiritual, când „copiii lui Israel iarăși au făcut ce nu place Domnului” (Judecătorii 4:1).

Darul profetic

Oamenii înzestrați cu darul profetic și che-mați de Dumnezeu la slujire au avut un rol foarte important în momentele cruciale ale istoriei mântuirii: Noe (înainte de potop), Avraam (formarea poporului ales și binecuvântarea neamurilor), Moise (împlinește profeția eliberării din Egipt), Ilie, Elisei, (în timpul căderii în idolatrie), Osea, Amos (înainte de căderea Samariei), Ieremia, Ezechiel, Daniel (înainte și în timpul robiei babiloniene), Ioan Botezătorul (Îl prezintă pe Isus Hristos), Petru, Pavel și alții (formarea bisericii primare), Ellen White (împlinirea celei mai lungi perioade profetice, de 2 300 de ani).

Darul profetic nu este singurul dar spiritual prin care Dumnezeu îmbogățește, conduce și desăvârșește biserica Sa (Efeseni 4:5-15), dar recunoaștem că este cel mai important dar oferit omenirii, după Mântuitorul Isus Hristos și după prezența și lucrarea Duhului Sfânt. Opera cea mai importantă realizată de acești oameni minunați, inspirați de Dumnezeu, este Sfânta Scriptură. În Biblie avem 55 de profeți ale căror nume le cunoaștem, mulți dintre ei fiind profeți canonici (profeții canonici au contribuit la scrierea Bibliiei), precum și alții anonimi.

Singurul mod în care cineva poate deveni profet este doar prin chemarea lui Dumnezeu. Activitatea profetică implică responsabilitate, distincție, autoritate (mesajul este de la Dumnezeu), dar și suferință. Misiunea este una mai puțin plăcută, atât pentru el, cât și pentru cei cărora le adresează mesajul. Cei mai mulți dintre ei au fost batjocoriți și persecutați în timpul vieții și criticați după moarte. Marele teolog Abraham Heschel spunea: „Trebuie să fie o nebulie să-ți dorești să fii profet.”

Rolul profetului

Prezentarea unei imagini corecte despre Dumnezeu este principala sarcină a profetului. Dumnezeu a vorbit în vechime prin proroci în „multe rânduri și chipuri”, iar motivul a fost ca oamenii să-L cunoască. Din cauza necunoașterii, a unei imagini greșite cu privire la caracterul Său, s-au întors mereu spre întunericul idolatriei. Sunt multe detalii pe care nu le cunoaștem despre Debora. Care era vârsta la care a fost chemată de Dumnezeu, cum a fost chemată, cum a recu-

noscut poporul darul ei și prin ce s-a remarcat, astfel încât să ocupe o funcție administrativă atât de înaltă? Sunt doar câteva întrebări la care nu avem răspuns, iar inspirația divină n-a considerat ca fiind importante aceste aspecte.

Un singur lucru știm, că păcatul își are consecințele lui, iar suferința opresiunii i-a determinat să „strige către Domnul”. Ei veneau la Debora nu doar pentru a-și rezolva disputele, ci și pentru a primi un răspuns divin la întrebările și problemele lor. În acest mod, încrederea poporului în bunul Dumnezeu a fost întărită, iar imaginea cu privire la caracterul Său, schimbată. Dumnezeu a ascultat strigătele lor nu datorită bunătății lor, ci pentru că El este bun. Cu privire la Ellen White, avem cu mult mai multe informații. Cunoaștem aspecte privind familia din care a provenit sau amănunte despre accidentul care i-a furat, așa după cum spunea ea însăși, „bucuriile copilăriei” la vârsta de nouă ani. Știm detalii și despre prima viziune prin care Dumnezeu Își face cunoscut planul Său cu privire la acea grupare mică de adventiști care erau în căutarea unui răspuns la marea dezamăgire prin care au trecut, precum și aspecte despre chemarea ei de a transmite mesajul divin. Cunoaștem cum, pe parcursul vieții, bunul Dumnezeu a continuat să-i vorbească prin cele aproape 2 000 de viziuni.

Dar lucrul cel mai important pe care trebuie să-l reținem este că, prin volumul imens de scrieri, aproximativ 100 000 de pagini de manuscris (26 de cărți apărute până la data încetării din viață, iar astăzi avem peste 120), Ellen White ne transmite imaginea unui Dumnezeu care ne iubește, ne poartă de grijă și vrea să fie tot timpul cu noi. Cea mai mare nevoie este să avem o imagine corectă cu privire la cine este Dumnezeu. Doar în acest mod vom cunoaște adevărata noastră stare (Isaia 6:1). Rădăcina unui zel fals, sau spiritualitatea superficială, se găsește, fără să fim conștienți de acest lucru, într-o imagine greșită despre Dumnezeu. „Numai prin iubire se trezește iubirea. A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi.”²

El ne iubește nu pentru că merităm să fim iubiți, ci pentru că El este iubire. Nu este de mirare faptul că declarația și conceptul „Dumnezeu este iubire” constituie tema majoră și cadrul seriei de cărți „Conflictul veacurilor”³. Prima carte, *Patriarhi și profeți*, începe cu această propoziție, iar cartea *Marea luptă* se încheie la fel. Prima frază a cărții *Calea către Hristos* este: „Natura și revelația, de asemenea, mărturisesc despre dragostea lui Dumnezeu.”

Profetul interpretează istoria

Locul în care Debora își exercită activitatea de judecător nu este o curte regală sau un palat. Între Betel și Rama, două locații cu rezonanță religioasă în muntele lui Efraim, se găsea finicul Deborei, un loc accesibil pentru toți copiii lui Israel.

Finicul, asemenea unei oaze în pustie, este un simbol al speranței și rodirii. Debora este diferită de toți judecătorii precedenți, care conduceau cu autoritate și putere. Ea conduce prin înțelepciune și caracter. Este dispusă să-l însoțească pe Barac într-o misiune în care are convingerea că Dumnezeu va oferi biruința, în ciuda superiorității militare a vrăjmașului. Capitolul 4 descrie evenimentul istoric, confruntarea și biruința finală prin care „Dumnezeu a smerit pe Iabin, împăratul Canaanului” (Judecătorii 4:23). Capitolul 5 cuprinde unul dintre cele mai vechi poeme ale Vechiului Testament. Același eveniment este prezentat din nou în versuri, dar nu din perspectivă istorică, ci teologică. Profetii văd lucruri pe care alte persoane nu le văd. Ei ne ajută să vedem evenimentele din perspectiva lui Dumnezeu, să vedem nu doar ce s-a întâmplat, ci și ceea ce Dumnezeu a făcut. Chiar dacă poezia este mai greu de înțeles decât narațiunea din cauza vorbirii figurate, adevărurile profunde răzbat prin versurile ei. Într-o vreme când „căpeteniile erau fără putere” (v. 7), „drumurile erau părăsite și călătorii apucau pe căi strâmbe” (v. 6), o vreme în plin declin spiritual, Dumnezeu nu-și abandonează poporul. El este adevăratul erou, care se luptă pentru copiii Săi. Totul capătă o dimensiune cosmică (v. 20).

Aceeași impresie o avem când citim cărțile lui Ellen G. White din seria „Conflictul veacurilor”. Orizontul înțelegerii se lărgeste, vedem întreaga panoramă, de la armonia din ceruri, declanșarea conflictului de către marele amăgitor, căderea în păcat a primilor părinți, secolele de suferință și întuneric până la Răscumpărătorul promis, confruntarea din Ghetsimani și Golgota, precum și biruința finală. Biserica Adventistă nu ar fi ceea ce este fără slujirea și scrierile ei. Noi nu am cunoaște originea răului, evenimentele finale, decretul duminical, marea strigare, sigilarea, precum și alte evenimente ce se conturează în fața noastră.

Purtător de cuvânt al lui Dumnezeu

Profetul este autorizat să vorbească în numele lui Dumnezeu. El este chemat de Dumnezeu (Exodul 7:1,2; 4:15,16). Mesajul Deborei primit de la Dumnezeu pentru Barac este foarte clar:

„Iată porunca pe care a dat-o Domnul, Dumnezeul lui Israel: «Du-te, îndreaptă-te spre muntele Taborului și ia cu tine zece mii de oameni»...” (Judecătorii 4:6). Profetul nu este doar agentul lui Dumnezeu care transmite mesajul. „El este o persoană, nu un instrument, este un partener, un asociat al lui Dumnezeu” (A. Heschel, *The Prophet*, p. 25). Nimic nu exprimă mai bine această poziție în dreptul Deborei decât aceste cuvinte din cântecul biruinței: „Până când m-am ridicat eu ca o mamă în Israel” (5:7). Verbul „s-a ridicat” îl întâlnim în Biblie în dreptul lui Dumnezeu în momente cruciale ale istoriei mântuirii (Daniel 12:1) și exprimă acțiunea dramatică prin care El intervine în dreptul copiilor Săi. Debora se ridică nu ca o luptătoare cu arma în mână, ci ca o „mamă” în Israel. Metafora „mamă” evocă afecțiunea maternă, iar Dumnezeu o folosește în dreptul Său pentru a exprima, în imagini accesibile nouă, dragostea Sa. (Isaia 49:15). În mod asemănător, contemporanii lui Ellen White au privit-o ca pe o „mamă în Israel”.

În anul 1912, la data de 26 noiembrie, un grup de credincioși adventiști din Norvegia (Ellen White vizitase Norvegia) i-au trimis o scrisoare pentru a o felicita cu ocazia împlinirii vârstei de 85 de ani, scrisoare care începea cu aceste cuvinte: „Dragă mamă în Israel și slujitor al Domnului.”⁴

Pe 24 octombrie 2009, a avut loc o conferință de lucru la care au participat cercetători adventiști și neadventiști. Tema acestei conferințe a fost persoana și lucrarea lui Ellen G. White. Ca rezultat al acestei întâlniri, a fost editată cartea *American Prophet*, editată de Oxford University Press. Atunci s-a pus în mod inevitabil întrebarea: „Ce a determinat-o pe Ellen White... să lucreze cu atâta dăruire pentru această cauză? Ce o face să devină unică?”⁵ Răspunsul nu poate fi decât unul singur: a fost ca o „mamă în Israel”. Ea a influențat oameni în timpul vieții ei și, prin acești oameni, Dumnezeu a lucrat, a fondat și a dezvoltat Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, o biserică mondială cu instituții de sănătate, educație, un stil de viață sănătos în întreaga lume.

Prin scrierile ei inspirate, Ellen White continuă să fie o influență motivatoare și binecuvântată pentru toți cei care sunt dispuși să asculte sfaturile ei. Asemenea Deborei, ea a fost vasul cel mai slab (obiect de batjocură pentru unii), dar care a făcut de rușine pe cei tari (1 Corinteni 1:27). Dacă în celelalte cazuri, în cartea Judecătorii, Dumnezeu Se folosea de o singură persoană (Otniel, Șamgar, Ehud, Ghedeon,

Samson etc.) pentru a elibera poporul, în capitolele 4 și 5 din Judecătorii, nu avem un singur erou, ci trei (Debora, Barac și Iael). Dacă privim în istorie la modul în care Dumnezeu a format Biserica Adventistă, putem numi trei persoane care au avut un rol hotărâtor în acest proces al nașterii: James White, Joseph Bates și Ellen White. Joseph Bates a contribuit la cristalizarea doctrinei (1844–1849), James White s-a implicat în organizarea bisericii și fondarea instituțiilor ei (1849–1863), iar Ellen White, care n-a ocupat nicio poziție administrativă în biserică, a avut un rol covârșitor. Biserica a crescut sub ochii ei și, ca o mamă, a ajutat-o să treacă prin diferite crize (Conferința Minneapolis, 1888, reorganizarea din 1901, criza Kellogg) timp de șapte decenii. Istoricul Ronald Numbers spunea: „Biserica Adventistă nu ar fi așa cum este fără Ellen White; fără James White nu ar fi existat.”⁶

Profetul cheamă poporul la pocăință

Deseori, când auzim cuvântul „profet”, avem impresia că principala sa lucrare este să prezică viitorul. Din cauza naturii căzute în păcat, toți purtăm în noi o anumită doză de curiozitate. Vrem să cunoaștem viitorul, să deținem informații la care alții nu au acces etc. Precizarea viitorului nu este exclusă din activitatea unui profet, însă nu aceasta este misiunea principală a unui profet. Profetul este un reformator, cheamă poporul la consacrare, la o relație mai profundă cu Dumnezeu. El cheamă la pocăință (Ezechiel 18:31) și denunță păcate cum ar fi mândria, egoismul, idolatria, infidelitatea, exploatarea etc. (Amos 5). Profetul demască formalismul, lipsa unei spiritualități autentice. Biblia abundă în relatări cu privire la această activitate profetică desfășurată de Moise, Ilie, Elisei, Ioan Botezătorul și mulți alții. Aceasta a fost și misiunea Deborei. Poate de aceea nu toți au răspuns la chemarea ei. „La pâraiele lui Ruben, mari au fost sfaturile” (Judecătorii 5:16). Au fost dezbateri aprinse, adjectivul „mari” exprimând intensitatea discuțiilor. Seminția lui Ruben, alături de alte seminții, a hotărât să nu răspundă favorabil chemării. Credem că ulterior și-au revizuit poziția pentru că țara, în timpul Deborei, a avut „odihnă patruzeci de ani” (5:31). Ellen White mărturisește că cea mai grea misiune a fost să mustre răul și păcatele. Cei care și-au recunoscut poziția greșită au mărturisit că ea aducea la îndeplinire această lucrare cu multă delicatețe și iubire. Sunt scrisori și multe mărturii în acest sens. A fost o „mamă” în Israel.

În perioada 1906–1907, biserica din Battle Creek trecea printr-o situație mai grea, din cauza aspectelor privind proprietatea tabernaculului. M. N. Campbell era un pastor tânăr și nu știa cum ar fi cel mai bine să acționeze. Acesta este motivul pentru care a chemat câțiva membri mai de seamă ai comunității la o întâlnire specială de rugăciune și le-a relatat situația în care se găseau. Toți erau îngrijorați gândindu-se la ce ar putea să se întâmple. Bătrânul Amadon, unul dintre cei mai buni creștini care au trăit vreodată, suspina spunând: „Dacă sora White ar fi aici, dacă sora White ar fi aici...”⁷

La câteva minute sosește o telegramă. Este cel mai scurt mesaj scris de Ellen White care se afla la mii de kilometri distanță, în California. Ea conținea acest text biblic: Filipeni 1:27,28, semnat Ellen White. Mesajul sosit în ultima clipă clarifica ce au de făcut. Ecoul cuvintelor rostite în acea seară de către credinciosul Amadon răsună în urechile noastre: „Dacă sora White ar fi aici...”

Prezența mamei o prețuim mai mult când ne lipsește. „Scrierile mele vor continua să vorbească” (*Scrisoarea 371*, 1907), ne-a asigurat Ellen White. Sunt prezente în librăriile noastre, în casele noastre, în computerele noastre. Sunt prezente pretutindeni, în limba noastră. Ellen White este aici. „Cine are urechi să asculte ce spune bisericilor Duhul” (Apocalipsa 2:11). Avem și cuvinte de încurajare: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei proiecții și păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape!” (Apocalipsa 1:3). ■

¹ Roy Gane, *God's Faulty Heroes*, Review and Herald, Hagerstown, 1996, p. 48.

² Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, Editura Viața și Sănătate, București, 2002, p. 15.

³ Seria de volume „Conflictul veacurilor”, scrisă de Ellen G. White, prezintă istoria lucrării de mântuire. Această serie cuprinde următoarele cărți: *Patriarhi și profeți, Profeți și regi, Hristos, Lumina lumii (Viața lui Iisus), Faptele apostolilor și Tragedia veacurilor*.

⁴ D. A., Delafield, *Ellen White in Europe*, The Stamborough Press, Alma Park, 1975, p. 319.

⁵ Denis Fortin, Jerry Moon, *The Ellen White Encyclopedia*, Review and Herald, Hagerstown, 2013, p. 18.

⁶ Ronald Numbers, *Prophetess of Health*, Library of Religious Biography, 2008, p. 243.

⁷ Herbert Douglass, *Mesagerul Domnului*, Editura Viața și Sănătate, București, 2008, p. 265.

Ioan Câmpian-Tătar este directorul Departamentului Publicații al Uniunii Române.

Ellen G. White – o persoană reală

Sora White” – așa cum ne-am obișnuit să ne referim la purtătoarea darului profetic pentru zilele din urmă – este asociată în primul rând, în percepția noastră, cu Spiritul Profetic, adică scrierile care poartă semnătura Ellen G. White. Gama extrem de extinsă a subiectelor abordate, precum și a modalităților de exprimare folosite îi oferă cititorului o lectură înălțătoare, dar și provocatoare. Una este să urmărești rândurile din *Calea către Hristos* și alta este să zăbovești asupra volumelor de *Mărturii*.

Apelând la diverse surse bibliografice, am încercat să surprind câteva aspecte concrete din viața reală a lui Ellen G. White, focalizând atenția asupra laturii umane a personalității sale complexe.

Ellen G. White a fost om, asemenea altor profeți și asemenea nouă. Nici experiența ei de viață, nici propriile-i declarații nu acreditează ideea unei condiții umane diferite de a noastră.

După accidentul suferit la vârsta de nouă ani, care i-a afectat starea de sănătate pentru tot restul vieții, Ellen devine o adolescentă marcată de timiditate. La 15 ani, gândul că trebuie să se roage în public aproape o paraliza de teamă. La

17 ani, din cauza timidității, întâlnirea cu străinii sau participarea la întâlnirile adventiste desfășurate în casa părintească reprezentau o dificultate serioasă.¹

Activitatea profetică ulterioară, ca răspuns la imperativul de a transmite tot ce i se descoperise, dovedește că timiditatea nu a mai constituit un impediment.

Căsătoria

La 30 august 1846, când avea aproape 19 ani, Ellen se căsătorește cu James White, un tânăr de 25 de ani. S-au cunoscut datorită implicării în aceeași activitate de încurajare a adventiștilor afectați de dezamăgirea din 22 octombrie 1844. Deși formează o echipă eficientă, unită prin devotamentul lor față de cauza adventă, viața lor de familie traversează și momente de tensiune, creșterea și educarea copiilor fiind o cauză a divergențelor. Unele viziuni au fost primite tocmai pentru a corecta greșelile ambilor părinți în această privință.

Cu toate acestea, căsătoria lor a însemnat iubire necondiționată și profundă, respect și dispoziția de a se sacrifica unul pentru celălalt. În 1880, cu un an înainte de moarte, James afirma: „Ne-am căsătorit la 30 august 1846 și, din acel ceas până acum, ea a fost cununa bucuriei mele.”²

Ellen își recunoștea greșelile și își cerea iertare de la soț, de la copii, precum și de la alții. „Nu pretind că sunt infailibilă, nici că am atins perfecțiunea caracterului creștin. Viața mea nu este fără greșeli și erori. Dacă L-aș fi urmat mai de aproape pe Mântuitorul meu, nu ar fi trebuit să plâng atât de mult din cauza neasemănării mele cu chipul Său drag.”³

Moartea soțului ei la vârsta de 60 de ani (6 august 1881) a fost o grea încercare. În cuvinte încărcate de emoție, ea scria: „Simpatia, rugăciunile și lacrimile lui îmi lipsesc mult, foarte mult. Nimeni nu poate înțelege mai bine decât mine acest lucru. Dar lucrarea mea trebuie să fie făcută.”⁴

Ellen G. White cu familia și prietenii, Elmshaven, 1913

Recăsătorire?

Jumătate din cei 70 de ani de lucrare, Ellen White i-a petrecut în compania soțului ei. Despărțirea de James White a adus în atenție subiectul recăsătoririi. Stephen N. Haskell, un colaborator și prieten apropiat al familiei White, rămas văduv în 1894, merge în Australia în 1896, iar până în 1899 activează în colaborare cu Ellen White. La propunerea acestuia de a se căsători, Ellen White, înțelegătoare, i-a prezentat două motive pentru care nu poate face acest pas. Primul era dorința de a nu-l face să devină ținta ostilității de care Ellen White avea parte în acea vreme. În al doilea rând, ea a spus că i se descoperise că trebuie să continue să-și semneze lucrările „Ellen G. White”.

Fiind însă un spirit practic, l-a încurajat pe Haskell să-și caute o soție, oferindu-se chiar să-l ajute. Astfel, în februarie 1897, Haskell se căsătorește cu Hetty Hurd, o misionară care lucra în Australia.

Mai târziu, în 1902, Ellen White făcea aceste remarci cu privire la problema recăsătoririi: „De 21 de ani de când am fost despărțită de soțul meu prin moarte, nu am avut niciun gând de a mă căsători din nou. De ce? Nu pentru că Dumnezeu ar interzice. Nu. Dar a rămâne singură a fost cel mai bine pentru mine, pentru ca nimeni să nu sufere alături de mine povara ducerii mai departe a lucrării pe care Dumnezeu mi-a încredințat-o. De asemenea, nimeni nu trebuie să aibă dreptul să mă influențeze în vreun fel cu privire la responsabilitatea și lucrarea mea de a-mi prezenta mărturia de încurajare și mustrare.”⁵

Buna dispoziție

Cert este că Ellen White, deși s-a pronunțat clar împotriva oricărei forme de neseriozitate, era o persoană veselă. Aceasta era convingerea ei: „Creștinii trebuie să fie cei mai fericiți și veseli oameni de pe pământ...”⁶

Făcea uz de umor chiar și la amvon. În timpul unei predici, Ellen White a observat zâmbete în sală, iar când a privit în spate a descoperit motivul: fiul ei, William, adormise pe scaunul de pe podium. Atunci ea a explicat: „Nu e vina lui, ci e vina mea că doarme la amvon; eu l-am învățat să facă așa!” Apoi povestește că atunci când William era mic, îl legăna cu piciorul în timp ce predica. Sala a zâmbit, apoi ea și-a continuat predica, în timp ce William își continua somnul.

Niciodată nu și-a pierdut simțul umorului. Cu câteva săptămâni înainte de moarte (16 iulie 1915),

Sara McInterfer, asistenta sa, o îndemna să mănânce, iar replica ei a fost: „Sara, nu vreau să mor înainte de vreme din cauza supraalimentării!”

Pasiune pentru natură

Dragostea pentru flori a moștenit-o de la mama ei. Într-o pagină din jurnal (11 aprilie 1859) scria că a petrecut cea mai mare parte a zilei lucrând în grădină. Una din modalitățile preferate de recreere era grădinăritul. La aproape 70 de ani, consemna (10 februarie 1896): „M-am trezit dimineața la patru și jumătate. La ora cinci eram la lucru, pregătind terenul ca să-mi plantez florile.”

În ultimii ani ai vieții obișnuia să iasă zilnic în natură cu trăsura, iar locuința din Elmsheaven, în nordul Californiei, îi oferea o împlinire a preferinței pentru zona rurală.

Patru copii, două înmormântări

Primul născut, Henry (1847–1863), a murit de pneumonie la 16 ani. Edson (1849–1928) a devenit pastor, tipograf și misionar. William (1854–1937) a devenit pastor și principalul colaborator al mamei sale. John Herbert (1860) a murit când avea aproape trei luni.

Durerea despărțirii prin moarte de doi dintre copii a trecut familia White prin clipe dificile de încercare. Moartea lui Henry a fost un moment extrem de emoționant. El discuta deschis cu părinții săi despre moarte. Într-o dimineață, i-a spus mamei sale: „Făgăduiește-mi, mamă, că dacă mor, mă vei duce la Battle Creek și mă vei așeza alături de frățiorul meu, John Herbert, ca să ne putem trezi împreună în dimineața învierii!”⁷

Ellen White ne lasă imaginea luminoasă a unei vieți de luptă pentru a trăi la înălțimea mărturiei pe care a dat-o altora. Un exemplu demn de urmat! ■

¹ Cf. Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 1, pp. 62, 63, în orig.

² Arthur White, *Biography*, vol. 1, p. 112.

³ *Scrisoarea 27*, 1876, către James White.

⁴ *Manuscrisul 227*, 1902, citat în *Solii alese*, vol. 3, p. 67, în orig.

⁵ *Manuscrisul 227*, 1902, citat în *Solii alese*, vol. 3, p. 67, în orig.

⁶ Ellen G. White, *Messages to Young People*, p. 363.

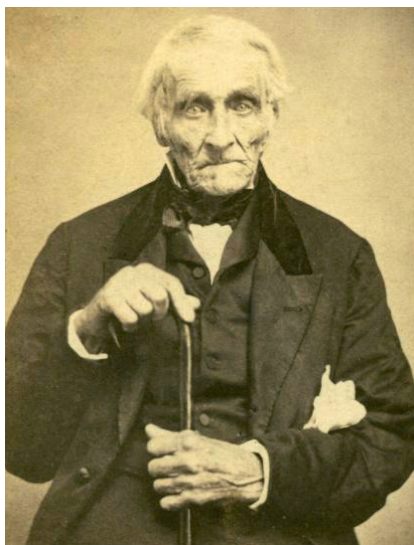
⁷ Herbert E. Douglass, *Mesagerul Domnului*, Pacific Press Publishing Association, 1998, p. 55.

Teodor Huțanu a fost președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România în perioada 2005–2014.

Ellen G. White și familia ei

Robert Harmon

Ellen G. White s-a născut în Gorham, Maine, la data de 26 noiembrie 1827, împreună cu sora ei geamănă, Elizabeth. Localitatea Gorham este situată la o distanță de aproximativ 20 de km față de orașul Portland, într-o zonă rurală. Locuința în care s-a născut Ellen White a fost distrusă din cauza unui incendiu, în anul 1971. Când Ellen și Elizabeth s-au născut, sora lor mai mare, Caroline, avea 15 ani, Harriet – 13 ani, John – 11 ani, Mary – 6 ani, Sarah – 5 ani (cu Sarah a avut cea mai apropiată relație), iar Robert – 2 ani. După nașterea gemenelor, familia White s-a mutat în orașul Portland.

Părinții, frații și surorile lui Ellen White

Robert Harmon (1786–1866) și Eunice Gould (1787–1863) s-au căsătorit la data de 11 iulie 1810. Robert Harmon era pălărier și fermier, iar Eunice, casnică. Ei erau membri ai Bisericii Metodiste, unde Robert Harmon a fost un conducător laic activ până în anul 1843, când au fost excluși din cauza acceptării poziției millerite.

Caroline Harmon-Clough (1812–1883) s-a căsătorit cu un pastor metodist. În mai 1872, Ellen și James White îi fac o vizită surorii mai mari a lui Ellen, Caroline, și petrec două săptămâni împreună. Cu această ocazie, trimite o scrisoare acasă, familiei, prin care își exprimă aprecierea față de sora ei, spunând că „este o femeie remarcabilă, inteligentă, care trăiește la înălțimea lumii pe care o are. Ea este o mare cântăreață. Cred că nu am mai auzit o voce care să emoționeze sufletul ca a ei.” (Scrisoarea 10 din 1872)

Ellen și sora ei geamănă Elizabeth

Ellen și două dintre surorile ei: Caroline și Mary (în medalion)

Harriet Harmon McCann (1814–1875) a fost căsătorită cu un pastor din Kansas. În anul 1875, Ellen White a vizitat-o pe când se afla pe patul de moarte, fiind răpusă de tuberculoză.

John B. Harmon (1815–1883) a fost om de afaceri în Illinois. Ellen White i-a scris mai multe scrisori, dar nu avem vreun indiciu că ar fi răspuns la ele.

Mary Plummer Harmon Foss (1823–1912) a fost căsătorită cu Samuel Foss, fratele lui Hazen Foss, cel care a primit chemarea de profet, dar a respins-o. Ellen White corespundea deseori cu Mary, care a acceptat credința adventistă, dar nu a fost botezată.

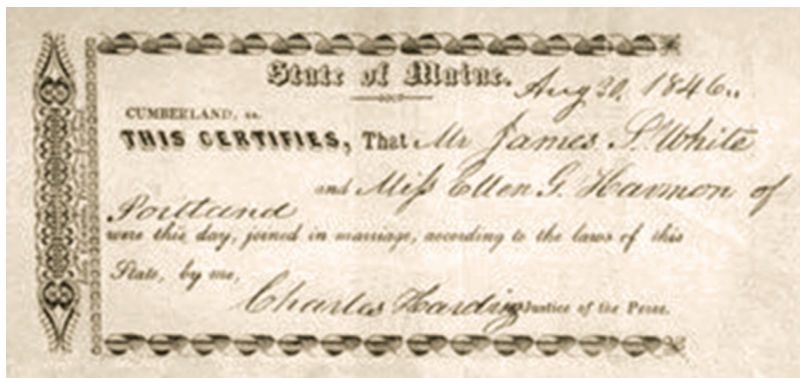
Sarah Harmon Belden (1822–1868) s-a căsătorit cu Stephen Belden în august 1851. Sarah o însoțea pe Ellen când era chemată să-și prezinte viziunile și a fost alături de ea aproape tot timpul vieții. Împreună cu soțul ei, au lucrat în cadrul editurii. Este singura soră care nu doar a acceptat credința adventistă, dar a fost și botezată.

Robert F. Harmon Jr. (1825–1853) a participat împreună cu Ellen la prezentările lui William Miller. A fost foarte afectat de dezamăgirea din 22 octombrie 1844. Din acest motiv, credința lui s-a clătinat. A redevenit membru metodist în anul 1852. La vârsta de 27 de ani s-a îmbolnăvit de tuberculoză, a acceptat adevărul Sabatului, în treia solie îngerească și a primit botezul, după care și-a încheiat alergarea în speranța revenirii lui Hristos.

Elizabeth (Lizzie) N. Harmon Bangs (1827–1891), sora geamănă a lui Ellen White, s-a căsătorit cu Reuben Bangs. Niciodată nu a recunoscut darul profetic al surorii ei gemene, nu avea o experiență religioasă și nu a devenit adventistă. Ultima scrisoare de la Ellen White a primit-o când era pe patul de moarte, fiind bolnavă de cancer. Ellen o roagă să-și predea inima lui Hristos, dar Elizabeth refuză acest lucru.

Soțul și copiii

James White (1821–1881) s-a născut la data de 4 august 1821, la Palmyra, New York, fiind cel de-al cincilea copil din cea nouă ai familiei White. Încă din copilărie a avut o sănătate șubredă și probleme mari cu vederea, se pare din cauza apoplexiei. Acest lucru l-a împiedicat să frecventeze școala până la vârsta de 19 ani. Educația lui formală s-a rezumat la 29 de săptămâni de școală. A fost botezat în Biserica Christian Connection.

Certificatul de căsătorie al lui James White cu Ellen Harmon

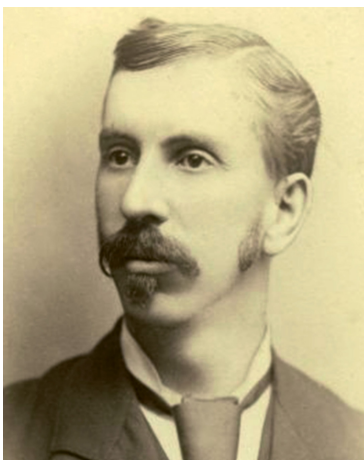

James White (1821–1881)

Henry Nichols White

James Edson White

William Clarence White

S-a implicat în mișcarea millerită predicând cu mult succes și a fost hirotonit ca pastor în aprilie 1843. Cofondator și lider al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a contribuit la organizarea acesteia, precum și la constituirea mai multor instituții ale bisericii.

James a întâlnit-o pe Ellen Harmon pentru prima dată în anul 1843, când a fost implicat într-un program evanghelic în Portland, Maine. Mai târziu a recunoscut că a remarcat-o ca pe o „creștină foarte devotată”. În perioada respectivă sau chiar după dezamăgirea de la 22 octombrie 1844, nu avea intenții de căsătorire, fiind chiar împotriva căsătoriei. Însă, însoțind-o pe Ellen Harmon în câteva călătorii misionare, ajung să se cunoască mai bine. Pentru a elimina anumite suspiciuni, cât și pentru a fi implicați pe deplin în misiune, cei doi consideră că este mai bine să-și unească viețile prin legământul căsătoriei. O ceremonie foarte simplă a avut loc la data de 30 august 1846, la Portland, Maine. James avea vârsta de 25 de ani, iar Ellen Harmon, 18 ani.

Henry Nichols White (1847–1863)

Henry este primul copil în familia White, care se naște la un an după căsătorie. Cel mai mare sacrificiu pentru Ellen White a fost să-l lase deseori în grija altora, ea și James fiind solicitați să călătorească la diferite întâlniri religioase. Henry era numit „cântărețul plăcut” al familiei. A murit de pneumonie la vârsta de 16 ani. Simțindu-și sfârșitul aproape, și-a luat rămas-bun de la cei dragi, a transmis un mesaj mișcător tinerilor din Battle Creek și i-a promis mamei că o va întâlni în cer.

James Edson White (1849–1928)

Cunoscut sub numele de Edson, a fost băiatul care le-a produs uneori neplăceri tatălui și suferință mamei prin comportamentul său. Mult mai

târziu, în anul 1893, Edson și-a predat pe deplin inima lui Dumnezeu. S-a angajat să lucreze printre sclavii negri din zona de sud a Statelor Unite, în ciuda dificultăților și riscurilor pe care le implică o astfel de misiune. Este primul misionar în acest câmp.

William Clarence White (1854–1937)

Mama l-a numit „Willie” și așa a fost cunoscut până la sfârșitul vieții. A fost administrator, editor, consilier, iar după decesul lui James White, a preluat responsabilitatea acestuia de a o ajuta pe Ellen White în călătorii (Europa și Australia) și în munca editorială. În anul 1890, își pierde soția, pe Mary, la vârsta de 33 de ani și rămâne cu două fetițe orfane de mamă, Ella de 9 ani și Mabel de 4 ani. Se recăsătorește după cinci ani cu Ella May.

John Herbert White (1860)

Herbert a decedat când avea doar două luni și jumătate. Ellen White avea vârsta de 33 de ani, iar mai târziu descrie această experiență dureroasă: „Dragul meu copil a suferit cumplit... La un moment dat, n-am mai putut să-mi stăpânesc emoțiile privind la suferințele lui. Cel mai mult timp l-am petrecut în lacrimi și rugăciuni fierbinți către Dumnezeu.” (*Spiritual Gifts*, vol. 2, p. 296)

Ellen White iubea grădinăritul. Pe 10 februarie 1896 (la vârsta de aproape 70 de ani), scria în jurnalul ei: „M-am trezit la ora patru și jumătate. La ora cinci eram în grădină, pregătind terenul pentru plantarea de flori. Am muncit o oră singură, pe urmă mi s-a alăturat Edith Ward și Ella May și am plantat florile. Am plantat și cele 28 de răsaduri de roșii până când clopoțelul a sunat pentru rugăciunea de dimineață și micul dejun.” (*MS 62, 1896*) ■

Redacția
Curierul Adventist

Relația scrierilor lui Ellen G. White cu Biblia

Vouă, cititorilor, vă recomand Cuvântul lui Dumnezeu ca regulă pentru viața voastră de credință și practică. De acest Cuvânt vom fi judecați. În Cuvântul Său, Dumnezeu a promis că va da viziuni în «zilele din urmă» nu pentru o nouă regulă de credință, ci pentru încurajarea poporului Său și pentru corectarea celor care se abat de la adevărul Bibliei.¹

Nu cred că putem alege cuvinte mai potrivite pentru a descrie relația dintre Sfintele Scripturi și scrierile lui Ellen White, decât propriile ei declarații, făcute încă de la începutul manifestării darului profetic în persoana sa.

Pionierii așază fundamentul

Cei care au cunoscut-o pe Ellen White, cei care au auzit-o vorbind și au putut observa impactul lucrării sale la „prima mână”, au așezat modelul de gândire referitor la acest subiect. Din tipăriturile bisericii de atunci, aflăm convingerile primilor adventiști despre rolul și relația lucrării lui Ellen White față de Scripturi. Pentru ei, „Biblia este revelația perfectă și completă. Este singura regulă de credință și practică.”² Dar tocmai Biblia vorbește de manifestarea darului profetic în biserica lui Dumnezeu din zilele din urmă (Apocalipsa 12:17; Faptele 2:17-20). Astfel, a recunoaște, a aprecia și a folosi darul profetic, ca manifestare autentică, înseamnă a accepta ceea ce Biblia a anunțat. Din această matriță de gândire, se dezvoltă și discuția despre rolul și autoritatea scrierilor Spiritului Profetic.

De-a lungul timpului, subiectul acesta greșit înțeles a adus deservicii serioase imaginii Bisericii Adventiste între creștini și acceptării mesajelor profetice. Temerile că scrierile lui Ellen White sunt un adaos la Biblie, având autoritate egală sau chiar superioară Scripturii, au fost hrănite de criticii fenomenului adventist, dar uneori și de lipsa de înțelepciune a modului în care adventiștii au prezentat acest subiect. În acest caz, declarațiile oficiale ale bisericii reflectă convingerea adventiștilor, care este superioară oricărei opinii particulare, indiferent de buna intenție a celui ce o exprimă.

Lumina mai mică

Rolul scrierilor lui Ellen White este de a încuraja și de a direcționa oamenii către Biblie.³ Pionierii au experimentat faptul că doctrinele fundamentale ale Bisericii Adventiste – Sabatul, sanctuarul, judecata, nemurirea condiționată, a doua venire, darurile spirituale etc. – au fost descoperite prin studiu biblic intens.⁴ Ellen White, prin scrierile ei, nu a produs, ci doar a popularizat doctrinele descoperite prin studiu și a creat cadrul în care teologia adventistă s-a dezvoltat.

Pentru că Biblia definește cadrul în care darul profetic lucrează, Spiritul Profetic este subordonat Bibliei. Implicația acestui adevăr este că, dacă Biblia nu ar mai exista, atunci scrierile lui Ellen White nu ar avea spre ce să îndrepte atenția, și-ar pierde utilitatea. Biblia poate să existe fără scrierile Spiritului Profetic, dar cărțile lui Ellen White nu și-ar avea sensul fără Biblie.

În concluzie

Modelul pionierilor trebuie urmat și astăzi: convingerile credinței personale trebuie să fie rezultatul studiului intens al Scripturii. „Lăsați-o pe sora White deoparte. Nu mai citați cuvintele mele tot timpul, atâta vreme cât puteți asculta Biblia. Înalt prețiosul Cuvânt înaintea voastră astăzi. Nu repetați ceea ce am spus, afirmând că «sora White a spus asta și asta». Descoperiți ceea ce Domnul, Dumnezeul lui Israel, a spus și apoi faceți ce poruncește El.”⁵ ■

Gabriel Ișvan este directorul Departamentului Libertate Religioasă și Comunicare, Conferința Muntenia.

¹ Ellen G. White, *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*, 1851.

² James White, *A Word to the Little Flock*, 1847.

³ Ellen G. White, *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*, 1851.

⁴ „Time to Commence the Sabbath”, în *Review and Herald*, 25 februarie 1868.

⁵ Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 13, p. 248, ed. electronică.

Mărturii care nu pot fi ignorate

Începând cu luna decembrie a anului 1844, tânăra de 17 ani Ellen Harmon, devenită după căsătorie Ellen White, a primit de la Dumnezeu viziuni și vise profetice, pentru călăuzirea grupului așteptătorilor revenirii lui Hristos. Cărțile scrise de ea de-a lungul timpului au contribuit și contribuie încă la zidirea spirituală a multor oameni.

Despre Ellen White și darul ei profetic au dat mărturie oameni care au cunoscut-o nemijlocit sau care au studiat viața și opera ei. În continuare vă prezentăm câteva astfel de mărturii, pe cele mai importante domenii:

Sursa viziunilor

În anul 1842, William Elis Foy, un american de culoare, pe la vârsta de 20 de ani, a primit mai multe viziuni dramatice, cu câțiva ani înainte de cele primite de Ellen Harmon. La scurt timp după prima ei viziune, din decembrie 1844, Foy a fost prezent la o întrunire care a avut loc lângă Cape Elizabeth, Maine, în care Ellen Harmon a vorbit despre prima ei viziune. „Când a început, Foy a devenit foarte interesat de cele spuse de ea. A fost cuprins de entuziasmul care însoțea prezentarea ei. Ea a vorbit despre lucruri cerești – despre călăuze, lumini, imagini – lucruri familiare lui

Foy... William Foy a spus de repetate ori că viziunea ei era exact ce văzuse și el. Știa că nu exista nicio cale de a falsifica o asemenea experiență – viziunea ei era autentică.”¹

Cu câteva luni înainte ca tânăra Ellen Harmon să primească prima viziune de la Dumnezeu, Hazen Foss, un tânăr millerit, le-a relatat cu ezitare prietenilor săi apropiați că primise o viziune care explica experiența credincioșilor adventiști. După dezamăgirea din octombrie 1844, prietenii săi, reamintindu-și de ceea ce spusese el, au insistat ca el să le spună din nou viziunea. El a refuzat cu hotărâre. Apoi, simțăminte foarte ciudate au venit asupra lui și

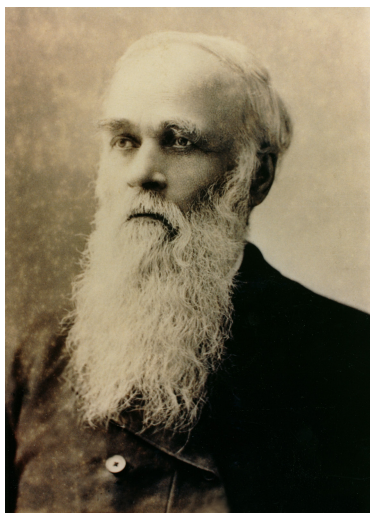
o voce i-a spus: „Ai îndepărtat de la tine Duhul Domnului.”

Câteva săptămâni mai târziu, Ellen Harmon a primit o invitație de a vorbi la biserica din Portland, Maine, și de a împărtăși adunării interesate experiențele ei profetice. Mai mult de două ore, ea a ținut captivă atenția mulțimii, relatând amănunțele viziunii sale, în timp ce Hazen Foss, care refuzase invitația de a lua parte la adunare, stătea în fața ușii închise și asculta. A doua zi, după micul dejun, Hazen Foss a vizitat-o pe Ellen Harmon acasă și i-a spus: „Domnul mi-a dat o solie să o duc poporului Său, iar eu am refuzat să fac aceasta. Eram mândru și nemulțumit cu privire la dezamăgire. Apoi un simțământ straniu a venit asupra mea și o voce mi-a spus: «Ai îndepărtat de la tine Duhul Domnului.» Ellen, te-am auzit vorbind ieri seară. Cred că viziunile au fost luate de la mine și ți s-au dat ție. Nu refuza să ascuți de Dumnezeu, pentru că vei face aceasta riscând pierderea propriului suflet... Tu ai fost aleasă de Dumnezeu; fii credincioasă în lucrarea ta și vei primi coroana pe care aș fi putut să o am eu.”²

Manifestări supranaturale în corpul ei

Martha Amadon, o tovarășă apropiată a lui Ellen White, a fost martoră oculară la multe dintre viziunile ei și a descris felul în care Ellen se comporta în timpul viziunilor: „În viziune, ochii ei erau deschiși. Nu respira, dar erau mișcări ale umerilor, brațelor și mâinilor, exprimând ceea ce vedea. Dar era imposibil pentru altcineva să-i miște mâinile sau brațele. Adesea, ea rostea singură cuvinte sau propoziții care dovedeau celor din jurul ei natura viziunii pe care o avea cu privire la pământ sau cer. Primul ei cuvânt în viziune era *Slavă!*, sunând la început apropiat, și apoi ștergându-se în depărtare, aparent foarte departe. Acest cuvânt era uneori repetat. Nicio dată n-a fost agitație printre cei prezenți în timpul viziunii; nimic nu provoca frica. Era o scenă de liniște solemnă, care ținea uneori chiar și o oră. Când viziunea se termina și ea nu mai vedea lumina cerească sau, cum s-ar spune, revenea pe pământ, ea exclama cu un oftat lung, în timp

Hazen Foss

ce făcea prima inspirație naturală: «Întuneric!» Era, de asemenea, fără putere și cu greu reușea să meargă.³

Un alt martor, medicul M. G. Kellogg, a făcut următoarea descriere, după ce a văzut-o pe Ellen White în viziune, în Michigan, la 29 mai 1853: „Sora White a fost în viziune aproximativ douăzeci de minute. Când a intrat în viziune, cei prezenți păreau că simt puterea și prezența lui Dumnezeu, iar câțiva dintre noi am simțit într-adevăr Duhul lui Dumnezeu odihnindu-se cu putere asupra noastră. Când sora White a scos strigătul triumfător *Slavă! Slavă! Slavă!*, despre care ați auzit că ea îl spune adesea când intră în viziune, fratele White s-a ridicat și i-a anunțat pe cei prezenți că soția sa era în viziune. După ce a explicat caracteristica viziunilor sale și a spus că ea nu respiră în timpul viziunii, el i-a invitat pe toți cei care doresc să vină în față și să o examineze. Doctorul Drummond, medic și, de asemenea, predicator al adventiștilor de ziua întâi, care afirmase înainte de a o vedea în viziune că acestea sunt de origine mesmerică și că el însuși i-ar putea da o viziune, a mers în față și, după o examinare completă, a devenit foarte palid și a remarcat: „Nu respiră!”⁴

Împlinirea unor preziceri în domeniul medical

La 11 august 1960, Paul Harvey, analist de știri de faimă națională în Statele Unite ale Americii, scria despre Ellen White că este un nutriționist „cu mult înaintea vremii sale”. El se întreba: „Există și alte recomandări pe care această femeie remarcabilă ni le-a făcut și pe care noi le-am neglijat atât de mult timp? Două dintre învățăturile ei îi obsedează pe cei mai progresiști nutriționiști pentru că, dacă ea are dreptate din nou, cei mai mulți dintre noi suntem greșiți și trebuie să ajungem din urmă cunoștințele ei avansate de nutriție. Doamna Ellen White a scris că „fâina integrală nu este cea mai bună pentru o dietă permanentă. Un amestec de grâu, fâină de ovăz și de secară ar fi mai nutritiv”. De asemenea, Ellen White a fost în esență vegetariană. Ea a scris: „Viața care a fost în cereale și zarzavaturi trece în cel care le mănâncă. Noi o primim prin mâncarea cărnii de animale. Cu cât mai bine ar fi să o

căpătăm în mod direct!” „Credeti că vom descoperi că ea a avut dreptate cu aceste lucruri?” se întreba Harvey.⁵

De la o tânără timidă, la orator de talie mondială

Probabil că niciun vorbitor public nu a avut parte de un început mai nefavorabil ca Ellen Harmon; totuși, spre sfârșitul anului 1844, ea a auzit chemarea: „Fă-le cunoscut altora ce ți-am descoperit.” Nimic nu i-a provocat o disperare mai mare. Ea s-a rugat să fie eliberată de această răspundere și chiar „și-a dorit moartea”⁶.

Mulți ani mai târziu, în luna august 1876, la întâlnirea de tabără de la Groveland, lângă Haverhill, Massachusetts, trenuri după trenuri pline cu pasageri soseau pe acele meleaguri, până când aproximativ 20 000 de persoane așteptau predica lui Ellen White despre temperanță. A fost cea mai mare adunare de tabără la care ea a vorbit în aer liber. Îndată ce a încheiat, Ellen White a fost invitată de Haverhill Temperance Reform Club să vorbească în seara următoare. După eveniment, Ellen White a scris într-o scri-

Ellen White, vorbind la Conferința Generală din 1901

soare către familia ei: „Nici regina Angliei nu putea fi mai onorată... O mie de oameni dintre cei mai aleși și nobili din oraș s-au aflat în fața mea. Am fost oprită de mai multe ori de aplauze și ridicări în picioare... Niciodată nu am fost marțoră la un asemenea entuziasm, precum a fost cel manifestat de acei oameni nobili, lideri în reforma temperanței, după cuvântarea mea despre acest subiect. Era ceva nou pentru ei. Am vorbit despre postul lui Hristos în pustie și despre scopul acestuia. Am vorbit împotriva tutunului. După întronire, am fost înconjurată de mulțime și laudată și am fost îndemnată să le vorbesc din nou, când voi veni în Haverhill.”⁷

„Mesajul ei spiritual și practica oratorică o așază în mod hotărât în sfera persoanelor publice.”⁸

Nu doar conținutul cuvântărilor lui Ellen White a fost remarcabil, ci și tehnica vorbirii ei. Trăind într-o perioadă când nu beneficia de stații electronice de amplificare, ea a folosit respirația diafragmatică, numită atunci „voce stomacală”. Contemporanii au descris-o ca având „o voce de contralto profund, cu o putere uimitoare... Puteam să o auzim întotdeauna... Nu sunt sigur că era datorită vocii ei sau a puterii cuvintelor pe care le rostea... Toți puteau să o audă întotdeauna, indiferent dacă era vorba de 10 000 de oameni în aer liber sau de o inimă singuratică, în intimitatea camerei ei.”⁹

Scriitor remarcabil

George Wharton James, scriitor, lector și contemporan al lui Ellen White, afirma despre ea în cartea sa *California – romantică și minunată* (pp. 319–320): „Această femeie remarcabilă, deși aproape complet autodidactă, a scris și a publicat mai multe cărți decât oricare femeie din istorie. Iar aceste cărți circulă într-o mare măsură în multe limbi.”

Potrivit concluziilor cercetărilor lui Roger Coon, la Biblioteca Congresului, din Washington D.C., Ellen White este al treilea dintre cei mai traduși autori din istorie și pe primul loc printre toți autorii americani în ce privește numărul de traduceri. Atât cât cunoaștem, cărțile și traduceriile acestora s-au răspândit pe o arie mai extinsă decât cărțile oricărei alte femei din istorie. La încheierea celor 70 de ani de activitate, producțiile ei literare au totalizat aproximativ 100 000 de pagini, echivalentul a 25 de milioane de cuvinte, incluzând scrisorile, jurnalele, articolele din periodice, broșurile și cărțile.¹⁰

Florian Cîrnu este directorul Departamentului Spiritul Profetic, Conferința Oltenia.

Fondator al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Este imposibil să spui povestea nașterii lui Israel ca națiune fără să iei în considerare lucrarea lui Moise, profetul ei. Tot așa, este imposibil să spui povestea mișcării adventiste de ziua a șaptea fără ca aceasta să fie întretesută cu lucrarea lui Ellen G. White.

Jack Provonsha afirma: „Ei au avut Biblia. Totuși au avut într-o mare măsură și un alt ingredient pentru vitalitatea mișcării religioase – simțământul că fuseseră chemați de Dumnezeu și că El era implicat în mișcarea lor! Nu le garantase El prezența Sa prin darul călăuzirii profetice? Acesta este elementul crucial. Fără un asemenea simțământ la început, nu ar fi existat acum nicio Biserică Adventistă de Ziua a Șaptea, cel puțin nu una care să conteze serios în lume.”¹¹

Mai mult decât mărturiile mai vechi sau mai noi despre viața și lucrarea lui Ellen White, viețile schimbate a mii și mii de oameni care au citit cărțile ei stau ca mărturie a puterii transformatoare a soliilor lui Dumnezeu, transmise prin mesagerul Său. ■

¹ Delbert W. Baker, *The Unknown Prophet*, Washington D.C., Review and Herald Publishing Association, 1987, pp. 143, 144.

² Rene Noorbergen, *Ellen White, profet al destinului*, București, Editura Viață și Sănătate, 1996, pp. 37–40.

³ Martha D. Amadon, *Mrs. E. G. White în viziune*, Notebook Leaflets Misc. nr. 1.

⁴ M. G. Kellogg, *The Spirit of Prophecy Treasure Chest*, p. 24.

⁵ Rene Noorbergen, *Ellen G. White, profet al destinului*, București, Editura Viață și Sănătate, 1996, pp. 138, 139.

⁶ Herbert E. Douglass, *Mesagerul Domnului*, vol. 1, Editura Viață și Sănătate, București, 2000, p. 221.

⁷ *Scrisoarea 42*, 1876.

⁸ Terrie Dopp Aamodt, Gary Land and Ronald L. Numbers, *Ellen Harmon White – American prophet*, Oxford University Press, 2014, p. 110.

⁹ Horace Shaw, *A Rhetorical Analysis of the Speaking of Msr. Ellen G. White, A Pioneer Leader and Spokeswoman of the Seventh-Day Adventist Church*, Michigan State University, 1959, lucrare de doctorat) p. 282.

¹⁰ Herbert E. Douglass, *Mesagerul Domnului*, vol. 1, Editura Viață și Sănătate, București, 2000, p. 221.

¹¹ Jack Provonsha, *Remnant in Crist*, p. 11.

Un profet pe tărâm european

Știa Ellen White ceva despre România?

Între 28 mai și 1 iunie 1884, George Butler, președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a participat la Consiliul Misionar European, în cadrul unei vizite în care ajunseser inclusiv la Pitești. Cu această ocazie, se va aproba în unanimitate o rezoluție prin care adventiștii europeni o invitau în Europa pe Ellen G. White și pe fiul ei William C. White, pentru a susține lucrarea misionară. Solicitarea, care a fost cu siguranță votată și de Toma Aslan în numele grupei de la Pitești, arată respectul și prețuirea de care familia White se bucura în mijlocul acestor comunități atât de recent înființate.

Astfel, pe 7 august 1885, Ellen White, care avea atunci 57 de ani, s-a urcat în cabina vasului *Cephalonia*, având destinația Liverpool, împreună cu fiul ei William C. White.

Pe 10 septembrie a început întâlnirea Conferinței Elvețiene, iar pe 15 septembrie urma să aibă loc Consiliul Misionar European, ocazie la care va fi prezent și Toma Aslan. Putem deci presupune emoția cu care Toma Aslan va vorbi despre succesele misionare din România – proaspăt izbăvită de sub jugul turcesc – și de împotrivirile tot mai mari pe care le întâmpina. Este foarte probabil ca vechiul său colaborator, pastorul A. C. Bourdeau, să i-l fi prezentat personal lui Ellen White, mai ales că lucraseră o vreme și în Italia, iar apoi Bourdeau venise chiar ca misionar în Principatele Române.

Ellen White nu a vizitat totuși niciodată România, poate în principal din cauza distanței destul de mari față de Basel, a lipsei altor centre de interes pe același traseu, a lipsei unor mici instituții care să necesite prezența ei sau poate a dificultăților foarte mari prin care grupa de aici va trece în această perioadă, dificultăți care i-au determinat pe credincioșii români ca în anii ce vor urma să întrerupă pentru o vreme relația oficială cu biserica organizată din Europa.

Totuși ea nu va uita de țara noastră, amintind-o de două ori în scrierile ei, privind nu la dificultățile aparent insurmontabile de atunci, ci la strălucirea unei zile ce era gata să se nască. Iată deci aceste două trimiteri la țara noastră, așa cum au apărut în revista *Review and Herald*, numărul din 7 decembrie 1887:

Participanții la al treilea Consiliu European (1885).
Între aceștia, Ellen White și Toma Aslan.

„De asemenea, avem în vedere Olanda, Austria, România, Turcia, Grecia și Rusia, cu milioane și milioane de oameni – ale căror suflete sunt la fel de prețioase în ochii lui Dumnezeu ca sufletele noastre și care nu știu nimic despre adevărurile speciale pentru acest timp. Populația cuprinsă între aceste granițe este de patru ori mai mare decât cea a Statelor Unite...”

„Au fost puse, de asemenea, bazele pentru o biserică în Olanda. În România și Corsica sunt câțiva care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu și Îl așteaptă pe Fiul Său să Se întoarcă în curând.”

Dincolo de aceste două afirmații, nu mai avem alte referiri în scrierile lui Ellen White la țara noastră. Totuși faptul că ele au apărut în 1887 arată că cei care coordonau misiunea adventistă europeană erau preocupați de misiunea de la nord de Dunăre, chiar dacă regiunea era destul de îndepărtată de ei. Să nu uităm că se publica deja un periodic în limba română – *Adevărul Prezent*, iar Toma Aslan fusese dedicat prin binecuvântare ca lucrător al Evangheliei în acest teritoriu.

Când, pe 11 august 1887, sosea în portul din Boston, Ellen White avea în suflet bucuria lucrului împlinit, dar și grija acestei tinere biserici pe care o va pomeni de acum iar și iar în rugăciunile și scrierile ei. Era dovada vie că Dumnezeu își cunoaște slujitorii și îi susține în împlinirea planurilor sale veșnice. ■

Adrian Neagu este doctor în istorie și pastor în Conferința Oltenia.

Dacă nu ar fi fost Ellen G. White...

Când copiii noștri erau mici și doream să le explicăm misterul venirii lor pe lume, înțepeam cam așa: Fără iubirea dintre mama și mine, voi nu ați fi existat. Vă imaginați privirile lor uimite! Fără iubirea lui Dumnezeu față de noi, nu ar fi existat nici Ellen White. Așa a gândit ea însăși: „Mă uitam la mărturiile date pentru păzitorii Sabatului și am fost uimită de îndurarea lui Dumnezeu și de purtarea Lui de grijă pentru poporul Său, căruia îi dă atât de multe avertizări, îi scoate în evidență primejdiile și îi prezintă poziția înaltă pe care dorește ca el să o ocupe.”¹

Dacă nu ar fi fost Ellen White, ar fi fost ca și când Dumnezeu nu i-ar fi iubit pe credincioșii derutați și dezamăgiți după eșecul așteptării lor din 1844; ar fi fost ca și când Dumnezeu nu i-ar fi iubit pe căutătorii de lumină din anii care au urmat, când s-a format structura doctrinara a Bisericii Adventiste; ar fi fost ca și când Dumnezeu nu i-ar fi iubit pe cei care își ruinau sănătatea cu un stil de viață greșit și apoi încercau să se vindece cu pseudomedicamente. Dar, din iubire, Dumnezeu a vorbit iar și iar prin această voce umilă și consacrată, ca manifestare a milei, a iubirii și a grijii Sale.

Ar fi foarte trist să uităm acest lucru. Astăzi, când biserica se bucură deja de multă vreme de binecuvântările faptului că am avut un profet printre noi și chiar societatea omenească a adoptat practici pozitive care ne-au fost prezentate de acesta și de alți reformatori, avem tendința să uităm cum s-au produs aceste schimbări. Când citesc ce a scris, unii sunt frapați mai mult de muștrările severe, de imperfecțiunile comunicării mesajului și de ocazionala folosire greșită a acestuia. Să nu uităm însă că la originea mesajelor profetice a fost un Dumnezeu care ne-a iubit și ne iubește.

O perspectivă istorică

Dacă nu ar fi fost Ellen White, asta ar fi însemnat că Hazen Foss, inspirat de Dumnezeu să aducă lumină și mângâiere pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos în 1844, ar fi răspuns chemării și și-ar fi îndeplinit misiunea. Probabil că nu ar mai fi fost nevoie de o altă chemare. Dar știm că nu a fost așa, ci, după acest refuz, Dumnezeu a mers la o ființă slabă, umilă, care s-a supus chemării.

În mod tradițional, s-a considerat că și William Foy, celălalt bărbat care a primit unele viziuni profetice înainte de Ellen White, a refuzat să transmită mesajele primite. În ultimele trei-patru decenii, cercetările lui Delbert Baker, actualmente vicepreședinte al Conferinței Generale, au dus la concluzia că Foy a avut o chemare profetică limitată în timp, pe care, în ciuda unor ezitări motivate de puternicele prejudecăți rasiale din timpul său, a adus-o la îndeplinire.

Biblia, mai presus de orice scriere

Dacă nu ar fi fost Ellen White, asta ar fi însemnat că Biserica Adventistă ar fi dat deja Bibliei atenția care i se cuvenea. Atunci nu ar mai fi fost nevoie de această voce care să ne îndemne să ne întoarcem la Biblie. Ea a fost cât se poate de clară în privința aceasta. Într-un vis din 1871, ea s-a văzut pe sine înconjurând Biblia cu mai multe dintre volumele *Mărturii pentru biserică*, pe care le tipărise. „Voi nu sunteți familiarizați

cu Scripturile. Dacă ați fi făcut din Cuvântul lui Dumnezeu studiul vostru, cu dorința de a atinge standardul Bibliei și a obține desăvârșirea creștină, n-ați fi avut nevoie de mărturie.”²

Ar merita să ne întrebăm dacă nu cumva noi am neutralizat întrucâtva tocmai scopul declarat al mărturiilor. Nu cumva am făcut lucrul acesta atunci când, în viața spirituală personală și în cea de biserică, în predici și în articole, am folosit scrierile semnate de Ellen White în dauna Scripturii? Nu cumva am făcut lucrul acesta atunci când, confrunțați cu pasaje dificile din Scriptură, în loc să urmăim calea corectă (metoda *Sola Scriptura*: să căutăm cu rugăciune ce spune toată Scriptura cu privire la subiect, să examinăm pasajul din punct de vedere gramatical și lingvistic, luând în calcul contextul, genul literar și eventualele interpretări și aplicații prin alți scriitori biblici), am alergat nerăbdători să vedem ce a scris Ellen White despre subiect și am scurtcircuitat astfel drumul dificil, dar sănătos, care trebuia parcurs?

Când a observat acest mod greșit de folosire a scrierilor ei, Ellen White a fost atât de deranjată, încât a cerut să nu mai fie citată până când oamenii nu vor da ascultare cuvintelor clare ale Bibliei. „Lăsați-o pe Ellen White deoparte. Până când nu ascultați Biblia, să nu mai citați cuvintele mele cât veți trăi! ... Nu repetați ce am spus eu, zicând: «Sora White a zis aceasta» și «sora White a zis aceea». Căutați să vedeți ce spune Domnul, Dumnezeul lui Israel, și apoi împliniți poruncile Sale.”³

Frământările și bucuriile unui profet

Dacă nu ar fi fost Ellen White, am ști destul de puțin despre viața de zi cu zi a unei persoane care are o chemare profetică. Viața profeților biblici este descrisă destul de sumar și unele aspecte nu sunt niciodată dezvăluite. Iacov scrie că „Ilie era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi” (5:17).

Prezența în mijlocul nostru, pe o perioadă de 70 de ani, a lui Ellen White ne-a ajutat să înțelegem mai bine cum acționează inspirația – și cum nu acționează. Munca intensă necesară pentru a transforma în text publicabil descoperirile primite de ea de la Dumnezeu, nevoia ei de ajutor redacțional, revizuirea periodică a unora dintre scrierile ei, intervențiile de corectare a înțelegerilor greșite aduc mai multă lumină asupra inspirației profetice.

„Acum trebuie să las deoparte acest subiect, care este prezentat atât de deficitar, încât mă tem

că veți interpreta greșit lucrurile pe care doresc cu atâta temere să le exprim cu claritate. Oh, fie ca Dumnezeu să îmi sporească înțelegerea, deoarece sunt o scriitoare slabă și nu pot să exprim în scris și în vorbire tainele mari și adânci ale lui Dumnezeu. Oh, rugați-vă pentru voi și rugați-vă pentru mine!”⁴

Nu am ști că darul profetic și răspunderea de sol al lui Dumnezeu nu exclud veselia și umorul în viața privată și chiar în public. Cei care au trăit în preajma ei au povestit numeroase situații în care ea reacționa cu umor la situații de viață. În 1914, cu un an înainte de a muri, Ellen White a primit de la o cunoștință din Japonia o haină de casă călduroasă, în care ar fi trebuit să se poată înfășura complet, dar „marginile abia îi acopereau laturile corpului”. Râzând, Ellen l-a rugat pe secretarul ei să mulțumească pentru cadoul generos și să adauge că „ea este cu mult mai voluminoasă decât cred unii”⁵.

Influență majoră

De-a lungul anilor, am fost adesea întrebat care este explicația faptului că, în context european, România are un număr așa de important de credincioși adventiști. Unul dintre factorii pe care i-am prezentat întotdeauna a fost influența scrierilor lui Ellen White. Foarte de timpuriu, cărțile ei principale au fost traduse, tipărite și intens folosite. Cred că alți doi factori au fost nivelul intelectual înalt al pionierilor adventiști români și reforma socială care a însoțit predicarea adventistă – ambii fiind de altfel legați de scrierile lui Ellen White.

Între timp, pe multe căi, binecuvântările acestea au depășit granițele Bisericii Adventiste și sunt o sursă de spiritualitate și un model de viață creștină practică pentru mii și mii de credincioși din alte biserici. ■

¹ Ellen G. White, *Mărturie pentru biserică*, vol. 2, p. 483, orig.

² Ellen G. White, *Mărturie pentru biserică*, vol. 2, p. 605, orig.

³ Ellen G. White, *Solii alese*, vol. 3, Editura Viață și Sănătate, București, 2012, p. 30.

⁴ Ellen G. White, *Solii alese*, vol. 3, Editura Viață și Sănătate, București, 2012, p. 76.

⁵ „Scrisoarea lui Dores E. Robinson către William C. White”, 3 noiembrie 1914, citată de George Knight, *Walking with Ellen G. White*, Review and Herald, Hagerstown, Maryland, 1999, p. 21.

Adrian Bocăneanu este pastor și director de relații externe la Speranța TV. În perioada 1995–2005 a fost președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șapte din România.

Ellen G. White

– instrument al Providenței

În istoria Bisericii Adventiste (1)

Personalitatea lui Ellen White

Se împlinesc o sută de ani de la moartea lui Ellen G. White. Un secol de provocări pentru biserică. Principalele așteptări s-au tot amânat și continuă să întârzie, iar o mie și una de neașteptări ne-au surprins, din generație în generație, pregătiți sau mai puțin pregătiți.

Pentru toți adventiștii, Ellen White, în viață sau prin scrierile ei, rămâne un principal factor educativ în viața bisericii. Mamă sau soră pentru unii, soacră pentru alții, niciun adventist nu o poate ignora. Tacit sau explicit, conștient sau inconștient, după o sută de ani de la dispariția ei naturală, apreciem impactul colosal pe care l-a avut asupra bisericii.

Ellen White nu s-a referit niciodată la sine ca „profet”, ci ca „sol al lui Dumnezeu”, pentru motivul că apăruseră deja în lume preinși profeti care erau o rușine și, în același timp, pentru că misiunea și slujirea ei au fost multiple. Ea nu a fost un oracol sibilinic, confecționar de doctrine, așa cum adesea este considerată de necunoscători. Toate doctrinele fundamentale adventiste s-au născut din studiul Bibliei, dar este adevărat că, prin descoperirile făcute lui Ellen White, acestea au fost confirmate și aprofundate.

A fost foarte activă ca scriitoare religioasă, predicatoră, evanghelistă, consilieră spirituală, misionară, reformatoare și a avut o mare contribuție în domeniile: sănătate, nutriție, educație, psihopedagogie, misiologie, teologie, drept și organizație bisericească, economie, management instituțional și financiar, managementul timpului liber etc.

Toate aceste calități, în care Ellen White a slujit biserica, au fost posibile și apreciate datorită darului de vizionar care i-a fost dat și pe care-l numim Spiritul Profetic. Acest dar nu înseamnă

a avea ultimul cuvânt în explicarea Scripturii sau un drept de a lansa doctrine noi, ci un ajutor divin care nu poate fi disprețuit sau neglijat fără pierderi veșnice. Așa cum ea s-a exprimat, darul ei profetic este „o lumină mai mică, spre lumina mai mare a Bibliei”.

Oricine prețuiește Biblia va prețui și descoperirile biblice despre darurile pe care Dumnezeu le-a dat bisericii. Darul profetismului nu conține, în mod necesar, toate celelalte charisme, sau daruri. Ellen White nu a primit „darul” de a sufoca toate talentele bisericii printr-o autoritate supraimpusă, ci a dat sfaturi pentru folosirea corectă a tuturor darurilor. Probabil este timpul ca, aniversând trista ei dispariție, să luăm în seamă tot ce a lăsat scris pentru consilierea bisericii.

Dacă ar trebui să subliniez motivele pentru care susțin originea divină a descoperirilor lui Ellen White, nu m-aș referi în primul rând la aspectele supranaturale legate de activitatea ei, ci mai degrabă la anumite aspecte care nu au fost imitate de niciun fals profet. Dincolo de stilistică, unde pot fi păreri diferite, ea descrie personalitatea lui Isus și exprimă Evanghelia în modul cel mai profund, mai biblic și mai impresionant. Ea nu te fascinează ca scriitor, dar îți îngenuchează mândria.

Este o modă pentru „profeții” populare să fie „umili”, neșcoliți, și de aceea să disprețuiască școlile – dacă se poate, și uzul rațiunii. Ellen White însă, deși nu a putut face mai mult decât două clase primare, a militat pentru un sistem de învățământ și pentru o filozofie a educației, de la primară la universitate. Foarte probabil că, fără insistența lui Ellen White, nu am fi avut astăzi unul dintre cele mai extinse sisteme de învățământ de pe mapamond, nici instituții sanitare, nici o structură organizatorică unitară. Planuri

altruiste foarte ambițioase nu trec prin mintea unei fetițe neșcolite și mistice, nici prin mintea unei mame care a crescut patru băieți, a îngropat doi, a salvat pe unul de la apostazie și aștepta adventul de pe o zi pe alta.

Pentru a ilustra providențialitatea lui Ellen White în mediul adventist, vom trece în revistă principalele situații din istoria bisericii, în care intervenția ei a fost esențială și, adesea, decisivă. Evenimentele descrise însă nu epuizează subiectul.

Provocări teologice și practice

Organizarea bisericii (1860–1863)

În primii ani de după 1844, adventiștii sabatiști erau puțini și nu se simțea nevoia de o organizare unitară. În plus, toți milleriții, duminicaliști sau sabatiști, aveau oroare de organizare, considerând că acesta ar fi primul pas spre un totalitarism de tip papal, că organizarea înseamnă „Babilon”. Progresul în biserică s-a realizat adesea înfruntând opoziția, ceea ce ar trebui să ne determine la mai multă reflecție înainte de a lua „o poziție”.

Pe măsură ce misiunea adventistă se extindea în America, iar numărul sabatiștilor se ridicase la peste 3 000, nevoia de organizare devenea tot mai presantă. Dar reticența sau chiar opoziția din partea unor lideri era o frână serioasă. Lipsa unei organizări statutare se putea vedea în numărul prea mic de slujbași, dezordinea din registrele de membri, circulația unor predicatori neautorizați, care se pretindeau slujitori ai bisericii, lipsa oricărui suport financiar organizat pentru predicatorii acreditați, imposibilitatea bisericii de a deține o proprietate legală. Într-un cuvânt, babilonia se putea vedea în dezorganizarea existentă, și nu în organizare.

Principalul rol în organizarea bisericii, ca teoretician, predicator și lider, l-a avut James White, susținut de sfatul lui Ellen White și de mai mulți lideri. Organizarea s-a realizat treptat. În 1858, Ellen White a sfătuit să se aleagă ca nume oficial al bisericii, denumirea cea mai naturală și realistă, de adventiști de ziua a șaptea, care era populară în biserică și sub care erau deja cunoscuți neoficial milleriții sabatiști.

În 1860, acest nume a fost votat de reprezentanții aleși ai comunităților, în ciuda unei propuneri mai pompoase și pretențioase (Biserica lui Dumnezeu). Cu această ocazie, o minoritate, în frunte cu doi-trei pastori, s-a separat de biserică, opunându-se organizării, numelui ales și, în mod

special, făcând opoziție soților White. Urmașii acestei facțiuni sunt o serie de biserici minuscule americane, fiecare intitulându-se Biserica lui Dumnezeu, și având în comun respingerea Spiritului Profetic, lipsa de organizare unitară, credința antitrinitară, impunerea calendarului cu sărbători iudaice, ostilitatea față de sărbătorile creștine și interpretări speculative ale profețiilor. Unii dintre aceștia au renunțat la ziua a șaptea.

În 1861 s-a înființat prima conferință locală, iar Casa de Editură care funcționase legal ca proprietate privată a fost încorporată sub numele ales deja. În 1862 s-au format alte conferințe locale, iar în 1863, liderii conferințelor formate au decis să se organizeze într-o Conferință Generală. În 1865, încă două conferințe organizate s-au afiliat, și procesul avea să continue.

Biserica s-a dezvoltat în continuare, iar organizația devenise la un moment dat prea strâmtă pentru o misiune mondială atât de îndrăzneată. Excesiva centralizare și „puterea regală” pe care Ellen White a observat-o adesea cu amărăciune impuneau o reformă a organizării. Aceasta s-a și făcut în anul 1901, când Ellen White, chemată special din Australia, a insistat să fie reorganizată biserica fără întârziere. Cu acea ocazie, s-au înființat departamentele bisericii, pe activități specifice, reprezentate la Conferința Generală. Organizația bisericii a mai suferit apoi unele modificări în favoarea principiilor de unitate și descentralizare.

Conferința de la Minneapolis (1888)

A fost probabil cea mai furtunoasă sesiune a Conferinței Generale din istoria bisericii, în care o anumită teologie și atitudine conservatoare s-au confruntat cu un nou mesaj despre Hristos. Acest mesaj, în esență, sublinia credința în „neprihănirea lui Hristos, în legătură cu Legea lui Dumnezeu” (cf. Apocalipsa 14:12 u.p.) și accentua mult mai profund atât dumnezeirea reală, cât și umanitatea reală a lui Isus. Apostolii acestei teologii erau tinerii jurnaliști A. T. Jones și E. J. Waggoner (medic). La început, mesajul lor a fost acceptat de o parte dintre delegați, începând cu Ellen White, Willie White, Haskell, Wilcox, Prescott etc.), cărora li s-au alăturat și alții, dar opoziția a convins majoritatea să rămână indecisă. Din asemenea situații se poate vedea foarte clar că Ellen White nu era principala autoritate în biserică, așa cum susțin unii oponenți.

Apăruseră printre participanți dispute majore cu privire la chestiuni relativ minore (identi-

tatea legii din Galateni 3:24, identitatea exactă a celor „10 coarne” din Daniel 7 etc.) și unii au dorit rezolvarea acestor dispute prin arbitrajul lui Ellen White sau prin vot. În aceste condiții, s-a putut observa profunzimea gândirii inspirate a lui Ellen White. Ea a refuzat categoric să arbitreze în chestiuni de teologie și, de asemenea, s-a ridicat și s-a opus, foarte contrariată de planul unora de a supune aceste chestiuni votului democratic.

Într-adevăr, în chestiuni care privesc teologia nu au nicio relevanță statistica și votul. Ellen White a sfătuit în schimb adunarea delegaților să rezolve disputele prin studiu și rugăciune, în particular și în grup, nu prin vot sau printr-un oracol. Deși Ellen White a plecat tremurând de la Minneapolis și a avut de luptat mai mulți ani cu prelungirea ostilităților manifestate acolo, prezența ei a salvat biserica de schismă și a contribuit la cea mai mare trezire evanghelică din istoria bisericii.

Prin mărturiile personale adresate în anii următori, prin asocierea în predicare cu Jones și Waggoner și prin scrierea cărții *Hristos, Lumina lumii* (sau *Viața lui Iisus*), Ellen White a influențat profund acceptarea mesajului de la 1888, pocăința unor recalctranți, teologia și predicarea adventistă.

Conferința de la Minneapolis (1888)

Criza panteist-spiritualistă (1901–1907)

J. H. Kellogg (1852–1943), faimos medic american, care în tinerețe fusese susținut de soții White în vederea unei educații medicale, a ajuns să confunde credința biblică despre atotprezența lui Dumnezeu cu filosofia panteistă, care este larg acceptată atât în spiritualismele păgâne tradiționale, cât și în cele moderne, apărute în Europa, America etc. Deosebirea este însă crucială. Dumnezeul biblic este personal, „Tatăl nostru din ceruri”, prezent într-o formă vizibilă în sanctuarul Lui de sus, în fața tuturor îngerilor.

Chiar dacă Dumnezeu Se manifestă acționând în tot universul, în toată natura, în macrocosm și microcosm, dincolo de prezența Sa vizibilă, acțiunea Lui creatoare și susținătoare nu se confundă cu forțele naturii. Câmpuri, radiații, particule sau orice altceva nu sunt identificabile cu natura sau prezența lui Dumnezeu. Ele sunt lucrarea Lui, dovezile prezenței Lui, dar nu Însuși Dumnezeu.

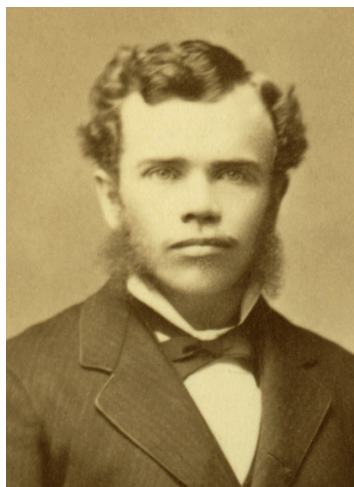
Kellogg însă afirma public în adunările bisericii că, atunci când bem apă, bem din Dumnezeu, că floarea-soarelui se întoarce spre soare pentru că Dumnezeu este în ea etc. A scris, de asemenea, o carte numită *Templul viu*, descriind organismul uman ca fiind adevăratul templu al Creatorului, în care Dumnezeu Se manifestă fizic, în toate procesele vieții.

Cei mai mulți lideri nu observau unde ar fi problema, fiindcă multe din afirmațiile lui Kellogg erau acceptabile la prima vedere. El aducea argumente științifice și citate biblice sau din scrierile lui Ellen White. Dar Ellen White a înțeles bine că el merge în altă direcție și a început să-i scrie. Văzând că sfaturile personale nu sunt ascultate, le-a scris liderilor bisericii. La început, nu pricepeau mulți despre ce este vorba. Teoriile panteiste au încurajat și

A. T. Jones

E. J. Waggoner

J. H. Kellogg

alte erori spiritualiste printre medici, iar această „răscoală a lui Core” amenința să rupă biserica.

Kellogg era și un iscusit diplomat, un personaj ambițios, cel mai cunoscut adventist în America și râvnea să reorganizeze Conferința Generală după propria agendă. Doctorul devenea tot mai pornit împotriva liderilor bisericii, pe care-i considera mediocrități, și împotriva lui Ellen White, pe motiv că se lasă influențată de fiul ei Willie, pe care Kellogg nu-l suporta. Se victimiza, în timp ce acționa ca să acapareze marele sanatoriu adventist, în fruntea căruia îl puse biserica.

În 1903, la insistența lui Ellen White, „schisma” părea să se vindece. Unii medici s-au sculat și și-au mărturisit public greșeala de a întreține animozități împotriva pastorilor „carnivori”, iar unii pastori, de asemenea, s-au ridicat și au mărturisit atitudinea lor greșită față de medici și față de misiunea medicală. Din nefericire, Kellogg nu avea nimic de mărturisit, iar Jones și Waggoner, corifeii mesajului de la 1888, s-au atașat lui Kellogg. Waggoner, care încă din 1901 alunecase într-o teologie senzual-spirituală și își părăsise soția pentru secretară¹, a fost exclus în 1902, dar a continuat să lucreze ca medic pentru Kellogg. Ca și Kellogg, începuse să susțină că sanctuarul nu este în cer, ci în ființa umană.

Ellen White a fost instruită de Dumnezeu în viziune ca „aisbergul” să fie întâmpinat frontal și decisiv, ceea ce s-a și întâmplat. Liderii bisericii au luat taurul de coarne, dar după eforturi

de mai mulți ani, au trebuit să înceteze discuțiile cu Kellogg. În 1907, acesta a fost exclus din biserică, pentru a-și continua în afară procesele și manipulările lui pentru acapararea instituțiilor medicale.

Jones, care între timp devenise un anarhist charismatic, luptând până la moarte împotriva conducerii bisericii, în special pentru discreditarea președintelui Daniells, a fost destituit în 1907, după ani de tentative de împăcare nereușite din partea bisericii. Încercările bisericii de a-l recupera au continuat, dar fără rezultat. În 1909, Jones a fost exclus. Biserica a fost și de data aceasta salvată de puternicele influențe eretice și schismatice care luaseră amploare.

Sanctuarul lui Ballenger (1901–1905)

Albion F. Ballenger – pastor, editor și evanghelist american – începuse să susțină o nouă doctrină despre sanctuarul ceresc, amestecând unele observații corecte cu inovații stranii. Omul nu dovedise niciun interes pentru acest subiect înainte de 1901. Predicarea lui favorită era despre biruința asupra păcatului, primirea Duhului Sfânt și vindecările miraculoase. Dar, pe când păstora bisericele din Anglia, a devenit brusc teolog, reinterpretând doctrina sanctuarului.

Ca și alți adventiști, Ballenger credea în existența unui sanctuar ceresc cu două compartimente, credea în încheierea celor 2 300 de ani la 1844. În același timp, credea că păcatele au fost puse pe capul lui Azazel în 1844, că jertfa Zilei Ispășirii s-a împlinit la cruce, că Isus slujește doar în Sfânta Sfintelor, că în Sfânta cerească au

¹ A se vedea articolul „Cântarea arcului” din *Curierul Adventist* (februarie 2013).

slujit îngerii și Melhisedec ca mijlocitori, de la cădere și până la cruce.

Ballenger minimaliza rolul sanctuarului pă-mântesc și considera explicațiile adventiste mai rătăcite decât legea duminicală. Interpretarea lui, care are parțial o agendă evanghelică și hris-tocentrică, este în realitate confuză în multe pri-vințe. Referirea sa la judecata de cercetare este foarte slabă, iar argumentarea sa pare să spună că jertfa de pe cruce a făcut inutilă orice judecă-tă ulterioară, despre care credea că încurajează legalismul.

Ballenger a reușit să zăpăcească multe minți în Anglia și în America, prin asemenea susțineri, motiv pentru care a venit în conflict cu colegii și cu liderii Conferinței Generale (CG) după 1903. În 1905, Ellen White, care văzuse cazul lui Bal-lenger într-o viziune anterioară, i s-a adresat în scris și apoi verbal, dezaprobând atitudinea și teoriile lui și îndemnându-l să stea în armonie cu biserica. Comitetul CG, care l-a audiat pe Ballenger, i-a respins învățătura și, pentru că el nu era dispus să renunțe, biserica a renunțat la el. Ellen White i-a mai scris timp de câțiva ani, dar în zadar. Ellen White a fost și în acest caz un instrument de apărare a bisericii.

Cearta „necurmată” (1900–1919)

Aceasta a fost o dispută prelungită și dispro-porționată față de importanța reală a chestiunii. Expresia „jertfa necurmată” din profetiile lui Dani-el, unde cuvântul jertfă a fost adăugat pentru a întregi sensul, era înțeleasă de adventiști, așa cum o interpretase William Miller, ca reprezentând păgânismul. Crosier publicase în 1846 o opțiune diferită („jertfa necurmată” simbolizează jertfa lui Isus), dar aceasta nu intrase încă în discuție.

Pe la 1900, în Europa, liderul misionar și te-ologul L. R. Conradi a studiat personal subiectul și a înțeles, independent de Crosier, că „necur-mata” este jertfa lui Isus. După întoarcerea sa în America (1903), Conradi, fiind convins că interpretarea vechii gârzi, adunată în jurul lui U. Smith, este greșită, i-a influențat pe președin-tele Daniells, pe profesorul Prescott, pe William White și pe alții, care au acceptat noua interpre-tare. Aceștia au început să militeze împotriva vechii interpretări și astfel s-a ajuns la un con-flict. În tabăra opusă erau oameni la fel de buni adventiști, deși mai puțin dispuși să adopte noi poziții.

În mod special, S. N. Haskell, pionier devo-tat, deși nu credea că subiectul este important în

sine, credea însă că scrierile lui Ellen White sus-țin implicit vechea interpretare și acesta era mo-tivul pentru care credea că este esențial ca ea să nu fie abandonată, deoarece ar clătina încrede-rea în ineranța Spiritului Profetic. Prin contrast, adeptii noii interpretări erau văzuți ca având mai puțină credință în Spiritul Profetic.

Ellen White a fost surprinsă și contrariată de această dispută stârnită între cei care ar fi trebuit să fie pe meterezele Evangheliei în misiunea din orașe. A scris mărturii personale celor implicați din ambele tabere. Unii ar fi dorit un arbitraj din partea ei, dar a refuzat categoric, afirmând rea-litatea că Dumnezeu nu îi dăduse nicio lumină specială cu privire la subiect. Haskell însă dădea mai mult credit scrierilor lui Ellen White decât propriei ei mărturisiri.

Din nefericire, această mică expresie decapi-tată („[?] necurmată”) reușise să provoace răni și vina era împărțită între ambele tabere. Ellen White i-a trimis pe adeptii „necurmatei păgâne” să studieze împreună cu ceilalți, iar celorlalți le-a interzis să mai agite subiectul atâta timp cât ten-siunea continua. Când președintele Daniells a venit odată să se consulte cu Ellen White, ea a refuzat să-l primească, pentru acest motiv.

În mai 1910, Ellen White, împreună cu fiul ei Willie, a lansat un apel la o întâlnire pentru rugăciune și studiu biblic, cu participarea am-belor părți. Aderenții vechii interpretări însă au refuzat să participe, motivând că ei prețuiesc mai mult un paragraf scris din Spiritul Profetic decât toate argumentele care s-ar putea aduce din altă parte. Prin urmare, orice dialog ar fi inutil.

Ellen White a ripostat, subliniind că ea nu consimte ca scrierile ei să fie folosite pentru a stinge o dispută teologică, și a cerut să nu fie folosite scrierile ei ca argument cu privire la această chestiune, „pentru că nu am primit nicio instrucțiune asupra punctului discutat”. Influen-ța lui Ellen White aproape a stins focul acestei dispute, care însă a continuat și după moartea ei, cel puțin până în 1919. În realitate, abia după dispariția completă a generației pionierilor s-a potolit disputa, iar noua interpretare, într-o for-mă sau alta, a rămas singura cunoscută de noile generații de atunci încoace, până când, recent, s-au ridicat noi apărători ai vechii interpretări ca să reia disputa, de data aceasta însă la marginile bisericii, și nu în atenția liderilor.

În numărul viitor, vor fi prezentate provocă-rile spiritualiste și charismatice și atitudinea lui Ellen White față de acestea. ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie.

Verifică-ți biblioteca!

Vezi ce cărți scrise de Ellen G. White îți lipsesc. Nu ezita să contactezi Editura Viață și Sănătate pentru a-ți completa lipsurile.

- Adevărul despre îngeri**
- Calea către Hristos*
- Calea către Hristos* (ediție de buzunar)
- Căminul adventist*
- Cel așteptat de veacuri* (Hristos, Lumina lumii – ediția de lux)
- Credința și faptele**
- Cugetări de pe Muntele Fericirilor*
- Destinul planetei*
- Dietă și hrană**
- Divina vindecare*
- Dumnezeu cu noi*
- Educație*
- Evangelizare*
- Evangelizarea prin literatură**
- Evenimentele ultimelor zile*
- Familia împlinită*
- Fapte apostolilor*
- Fiice ale lui Dumnezeu*
- Gânduri despre cartea Apocalipsa**
- Harul uimitor al lui Dumnezeu**
- Hristos a înviat!**
- Istoria mântuirii*
- Îndrumarea copilului**
- Lucrarea de binefacere**
- Lucrarea pastorală*
- Lucrarea misionară medicală**
- Mărturii despre Sabat**
- Mărturii pentru biserică* (vol. 1)
- Mărturii pentru biserică* (vol. 2)
- Mărturii pentru biserică* (vol. 3)
- Mărturii pentru biserică* (vol. 4)*
- Mărturii pentru biserică* (vol. 5)*
- Mărturii pentru biserică* (vol. 6)*
- Mărturii pentru biserică* (vol. 7)*
- Mărturii pentru biserică* (vol. 8)*
- Mărturii pentru biserică* (vol. 9)

- Mărturii cu privire la comportamentul sexual, adulter și divorț**
- Minte, caracter, personalitate*
- Misiunea în marile orașe*
- Principiile fundamentale ale educației creștine**
- Parabolele Domnului Hristos*
- Patriarhi și profeți*
- Povestiri pentru părinți și copii*
- Profeți și regi*
- Rugăciunea*
- Schițe din viața mea**
- Scrisori către tinerii îndrăgostiți**
- Sfaturi către editori**
- Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*
- Sfaturi pentru lucrarea Școlii de Sabat**
- Sfaturi pentru biserică*
- Sfaturi pentru sănătate**
- Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi**
- Sfaturi privind administrarea creștină a vieții**
- Sfințirea vieții**
- Slujitorii Evangheliei**
- Solii alese* (set 3 volume)
- Solii către tineret**
- Temperanță*
- Tragedia veacurilor*
- Triumful iubirii**
- Viața lui Iisus* (Hristos, Lumina lumii)

În curs de apariție

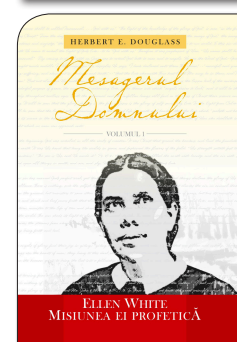
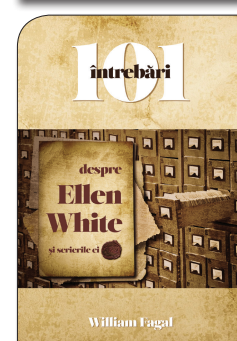
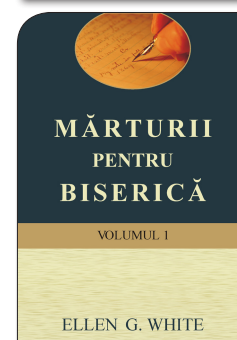
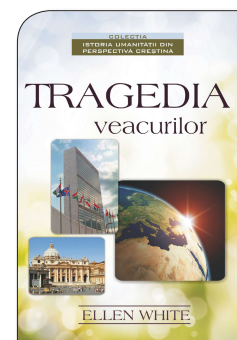
Scrisori timpurii
Mărturii pentru biserică (vol. 4)
Minte, caracter, personalitate (ed. completă)

Cărți despre Ellen G. White

101 întrebări despre Ellen White
Mesagerul Domnului (vol. 1 și 2)
Lumea lui Ellen G. White (în curs de apariție)

Resurse on-line

www.adventist.ro
www.ellenwhite.ro (în construcție)
www.egwwritings.org (cu variantă în limba română)
www.ellenwhiteaudio.org ■

* Cărțile marcate cu steluță fie nu mai sunt în stocul actual al editurii, fie mai sunt doar puține exemplare.

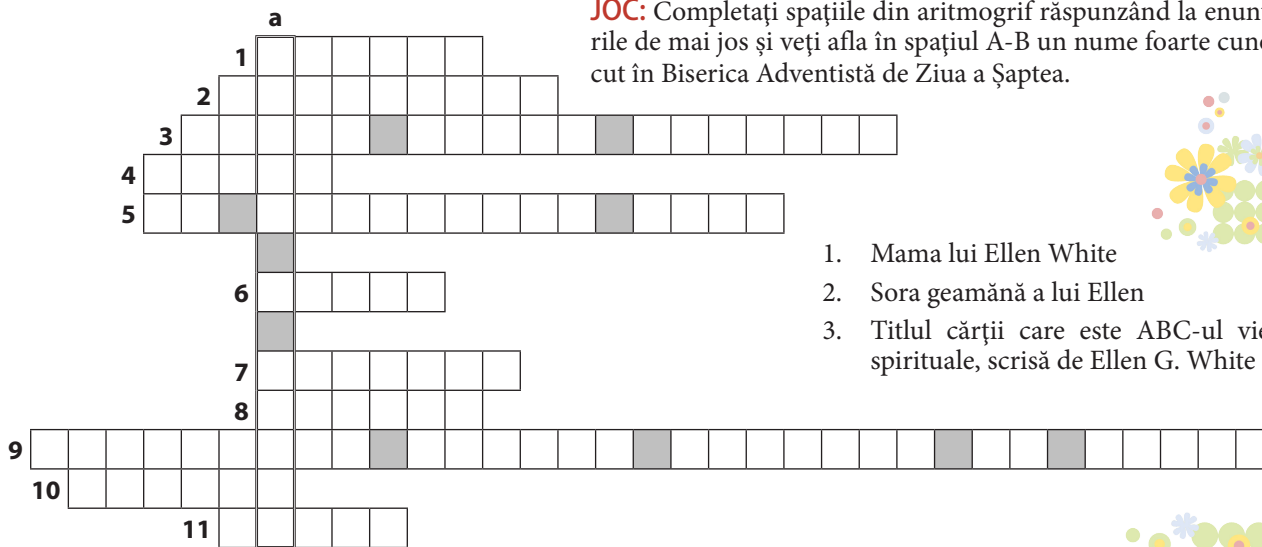
Scriitor și profet inspirat de Duhul Sfânt

Ellen Gould White a fost o pionieră creștină americană și a fost implicată în fondarea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Ellen și sora sa geamănă Elizabeth s-au născut pe 26 noiembrie 1827, în familia Robert și Eunice Harmon. La vârsta de nouă ani, Ellen a fost lovită cu o piatră de o colegă. În 1845, Ellen l-a întâlnit pe viitorul ei soț, James Springer White. James și Ellen au avut patru copii: Henry Nichols, James Edson (cunoscut ca Edson), William Clarence (cunoscut ca Willie) și John Herbert. Doar Edson și William au devenit adulți. John Herbert a murit la vârsta de trei luni, iar Henry, la vârsta de 16 ani (de pneumonie), în 1863. Soțul lui Ellen, James, a murit în anul 1881. A petrecut ultimii ani din viață în Elmshaven, casa ei din California. Ellen G. White a murit pe 16 iulie 1915, în casa ei (Elmshaven), care acum este cunoscută ca un sit istoric adventist.

În timpul vieții sale a scris mai mult de 5 000 de articole și 49 de cărți; astăzi, incluzând compilațiile din 55 000 de pagini de manuscris, mai mult de 100 de titluri sunt disponibile în limba engleză. Ellen White este scriitoarea cea mai tradusă din toată istoria literaturii. Opera ei acoperă o arie vastă de subiecte și include religie, educație, sănătate, relații sociale, evanghelizare, profeții, publicistică, nutriție și management. Capodopera sa cu puternic impact în domeniul trăirii creștine de succes și care efectiv a schimbat oamenii, *Calea către Hristos*, a fost publicată în mai mult de 135 de limbi. Pentru copii a scris *Povestiri pentru părinți și copii*. Nepoata ei, Mabel Miller, a scris de asemenea o cărticică despre bunica ei, intitulată *Eu și bunica mea, Ellen*. (Aceste cărți pot fi procurate de la Editura Viață și Sănătate).

JOC: Completați spațiile din aritmogrif răspunzând la enunțurile de mai jos și veți afla în spațiul A-B un nume foarte cunoscut în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

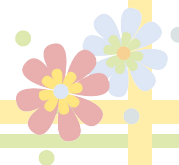
1. Mama lui Ellen White
2. Sora geamănă a lui Ellen
3. Titlul cărții care este ABC-ul vieții spirituale, scrisă de Ellen G. White

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

4. Prenumele soțului lui Ellen
5. Data nașterii lui Ellen (cifre și litere)
6. Care este al doilea nume al lui Ellen
7. Ellen a avut patru băieți. Cum îl chema pe al treilea?
8. Numele familiei în care s-a născut Ellen
9. Carte pentru copii scrisă de Ellen, ce conține o colecție de povestiri pentru copii și părinți.
10. Tatăl lui Ellen
11. Cum îl chema pe fiul cel mare al lui Ellen.

Răspunsuri: 1. Eunice, 2. Elizabeth, 3. *Calea către Hristos*, 4. James, 5. 26 noiembrie 1827, 6. Gould, 7. William, 8. Harmon, 9. *Povestiri pentru părinți și copii*, 10. Robert, 11. Henry.

Ellen White pentru viitor

Edestul să-i spui cuiva că ai citit de dimineață câteva pagini din Spiritul Profetic și se pornește de îndată lanțul de acuze: „Voi o puneți pe Ellen White mai presus de Biblie!”

Dacă se întâmplă să așezi în predică un îndemn al profetului bisericii, se găsesc unii care să te considere desuet și să te suspecteze că nu aveai suficient material propriu de ai apelat la „umplutura”.

Când te întâlnești cu frați „răsăriți” după secolul al XVI-lea, ți-o scurtează abrupt: „Voi sunteți conduși de o femeie, nu puteți fi relevanți în învățătură.”

Alții, cu jocuri insipide de cuvinte, ne pun în față „minciuna albă” (*The White Lie*). Alți tovarăși cred că autoarea a călcat legile copyrightului din zilele ei.

Nu vă propun un articol redundant, în care să reiterez argumente clasice în favoarea misiunii divine a profetului bisericii noastre, cu toate că unora ne-ar prinde bine reamintirea. Dar sunt îngrijorat că, într-un veac al culturii internaționale, al globalizării și ecumenismului, mușcăm din această nadă care ne afectează până la anulare identitatea specifică. Dacă noi dăm de-o parte mesajul nostru, originea noastră, rolul nostru – toate profetice –, vin străinii să ne reamintească ce avem în vitrină!

În noiembrie 2014, *Smithsonian*¹, principala publicație a institutului cu același nume, care grupează cele mai multe muzee și centre de cercetare din lume, a nominalizat-o pe Ellen G. White printre cei mai importanți o sută de americani din toate timpurile. Cei o sută nu sunt înșirați pur și simplu, ci repartizați în zece categorii a câte zece personalități fiecare. Profetul nostru este apreciat ca cea mai importantă personalitate religioasă din istoria SUA și primește mai mult spațiu decât oricare din ceilalți nouă colegi de categorie.

Ca adventiști, suntem onorați să vedem că o instituție de asemenea dimensiuni acordă credit influenței exercitate de Ellen G. White prin cele 2 000 de viziuni și descoperiri, prin 100 000 de pagini de manuscris, prin 5 000 de articole și 40 de cărți pe diverse tematici, prin statutul său de

cel mai tradus autor de gen feminin din istoria literaturii.

Iar nouă ni se întâmplă exact ca la cucerirea Ierihonului. Israeliții tremurau în fața argumentelor opoziției, în timp ce locuitorii cetății, reprezentați în scenă de hangița Rahav, sunt înmărmuriți și scriu cu litere de-o șchioapă în cotidianul lor *Ierihonul* (încă) *liber*: „Știu că Domnul v-a dat țara aceasta, căci ne-a apucat groaza de voi și toți locuitorii țării tremură înaintea voastră. Fiindcă am auzit că... Domnul, Dumnezeul vostru, este Dumnezeu sus în ceruri și jos pe pământ” (Iosua 2:9,10).

Întrebați-i pe evangheliștii noștri cu literatură ce caută oamenii la standuri și ce spun când găsesc *Viața lui Iisus, Calea către Hristos, Tragedia veacurilor, Minte, caracter și personalitate*, cum strâng cărțile la piept și propun o reîntâlnire peste cel mult o săptămână pentru a discuta despre cele descoperite prin lectură, timp în care vor fi citit cartea de două ori.

Alții apreciază cărțile, spiritul, profunzimea, relevanța, actualitatea informațiilor promovate încă de acum 150 de ani, sunt impresionați și modelați de mesaj, caută până obosesc un anumit titlu, nu se poticnesc în identitatea adventistă a autoarei, dar noi ne sfim și să citim, și să cităm.

Cred și predic despre puterea transformatoare a Cuvântului lui Dumnezeu! Vă propun un 2015 în care comemorarea a o sută de ani de la decesul său să prilejuiască decizia reluării unui studiu personal al mesajelor lui Dumnezeu transmise prin Biblie și Spiritul Profetic. Nu vom comemora moartea autorului, ci vom sărbători perenitatea mesajelor. Să ne convingă nu aprecierile altora, ci rândurile citite de noi că Ellen G. White este un scriitor înzestrat de Dumnezeu, un profet trimis să ne îndrepte atenția spre Biblie. ■

Marius Munteanu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

¹ <http://www.smithsonianmag.com/smithsonianmag/meet-100-most-significant-americans-all-time-180953341/?no-ist>

Schimbă-ți viața prin

alegeri sănătoase!

1

Secretele Sănătății

Viața este alcătuită din decizii, unele cu consecințe de durată. A alege să-ți cumperi o mașină albastră sau gri nu este o decizie care să-ți schimbe viața. Însă ce alegi să pui în frigider, ce să faci în timpul liber

și ce să crezi despre semenii tăi poate avea un impact extraordinar asupra sănătății și fericirii tale. Structura noastră genetică este responsabilă doar în mică măsură de bolile de care suferim. O viață lungă, sănătoasă și fericită depinde mult de alegerile pe care le facem în fiecare zi cu privire la stilul de viață. Investește în propria dezvoltare fizică, mintală, socială și spirituală și vei fi

încântat de rezultate. Este vorba despre lucruri simple precum: mersul pe jos în mod regulat, mulțumirea sufletească, somnul adecvat sau consumul suficient de apă. Alege să-ți îmbunătățești sănătatea. ♥

Poți începe chiar azi!

www.secretsofwellness.org

BISERICA ADVENTISTĂ
DE ZIUA A ȘAPTEA

150^{DE}
DE ANI PROMOVARE A SANATĂȚII

Valérie Dufour

Directorul Departamentului
Sănătate EUD
Berna, Elveția